

மல்கை

பதிப்பு : ராமநாத் ஜோ

ஜூன் 1972

கல்கா

40

தம்

கலை, இலக்கிய மாத இதழ்

‘ஆடுதல் பாடுதல்கீதாரம்-கவி
யாதியுணையுசுபிகளில்-உள்ளம்
நடுபட்டென்றும் நடப்பவாள்-இந்நர்
நனநிலைகண்டுதுள்ளவாள்’

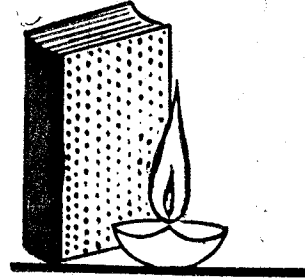

கொடி: 7

மலர்: 50

ஜூன் 1972

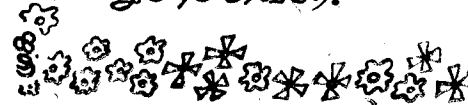
அட்டைப் படம்
ஜனாப் எம். சமீம்

மணக்கும் ‘மல்லிகை’
கிதை, பெயர்,
கிவதை, கட்டுரை,
கிடுகிது,
எல்லாம் சிக்கியென்ற
சினிதலுவல்,
பெருநூற்புச் சுவரே.

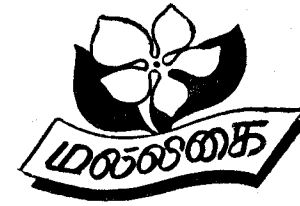

அலுவலகம்:
60, சைகாரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம் (தமிழகம்)

அள்ளித் தரும்

அன்புக் கரங்கள்

இனியொரு விதிசெய்வோம்!

மல்கைப் பிரசுராலயம் தனது ஆரம்ப வேலைகளை ஆரம்பித்து விட்டது என அறிவித்ததின் பின்னர் இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளிலுமிருந்து ஆலோசனைக் கடிதங்களும் பாராட்டு முடங்கல்களும் வந்தவண்ணமேயிருந்தன.

தரமான வாசக நேயர்கள், ஆரோக்கியமான இலக்கிய ஆர்வலர்கள் இலங்கையின் எந்த ஒரு மூலை முடுக்குகளிலேனும் இலக்கிய சம்பந்தமானதும் ஆக்க பூர்வமானதுமான திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டால் அதை நன்குணர்ந்து மோப்பம் பிடித்து விடுவார்கள் என்பதற்கு இதுவே சான்று.

நல்லெண்ணம் படைத்த வேறு சிலர் மல்கைக்குத் தாம் எந்தெந்த வழிகளில் உதவலாம் எனக் கேட்டெழுதியுள்ளனர். சந்தா சேர்க்கலாம், விளம்பரம் சேகரித்து உதவலாம்; தங்கள் தங்கள் பகுதிகளில் ஏஜன்ஸிகள் இல்லாதிருந்தால் ஏஜன்ஸிகளை ஏற்பாடு செய்யலாம்.

செய்வதற்குத்தான் எத்தனையோ வேலைகள் உண்டே!

ஒரு புதிய இலக்கிய யுகத்தைச் சிருஷ்டிக்க விரும்பும் சகல இலக்கியச் சுவைஞர்களும் ஒன்றுபட்டு உழைப்போமானால் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் மாபெரும் சாதனைகளை நிச்சயமாக வென்றெடுப்போம்.

— ஆசிரியர்

திரு. எஸ். சின்னத்துரை 100 - 00
'கல்கி பீடி'
யாழ்ப்பாணம்.

திரு. ஆ. சிவதேசச்செல்வன் 30 - 00
அம்பை,
தெல்லிப்பழை.

இராஜதந்திரம் என்பது அரசியலுடன் பின்னிப் பிணைந்துள்ள தவிர்க்க முடியாத நுட்பமான ஓர் அம்சம்.

ஓர் இனமோ அல்லது மக்களோ என்னதான் புத்திசாலித் தனமாகவும் விளங்கலாம். தங்களது புத்தி நுட்பத்தில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை வைத்திருக்கலாம், தமது நீண்ட நாளையப் பாரம்பரியத்தை எண்ணியெண்ணி இறும்பூதெய்தலாம். வீரத்தைப் பற்றிச் சந்து முனைச் சிந்து பாடலாம்.

இருந்தும் நாம் வாழும் இந்த யுகத்தில் சரியான இராஜ தந்திரம் கையாளப்படாது போனால் இவை அத்தனையுமே பயனற்ற வெற்று விருதுகளாகவே விளங்கும் என்பது திண்ணம்.

சரியான சமயத்தில் முறையான இராஜதந்திரம் கையாளப் பட்டால் அதன் பெறுபேறே ஒரு தனிச் சரித்திரமாக அமைந்து விடும் என்பதை உலகச் சரித்திரங்கள் பலதடவை நிரூபித்துக் காட்டியுள்ளன.

இதை விடுத்து உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிடுவதாலோ, அல்லது மேடை வசனங்களை உரக்கப் பேசிவிடுவதாலோ பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முடியாததுடன் மட்டுமல்ல அப் பிரச்சினைகளைச் சிக்கல் படுத்திச் சீர்குலைத்தும்விடும்.

சந்தர்ப்பவாதம் என்பது வேறு—இராஜதந்திரம் என்பதுவேறு!

சாணக்கிய தந்திரம் எனவும் இதற்கொரு பெயருண்டு. சாணக்கியன் பெயரால் இதற்கொரு சாஸ்திரமும் உண்டு.

இராஜதந்திரம் செஸ் விளையாட்டைப் போன்றது. ஒருகாயை நகர்த்தச் சில சமயங்களில் மூன்று நாட்கள் செல்லலாம். வேறு சில சமயங்களில் மூன்று மாதங்களும் ஆகலாம். மிகப் பொறுமை வேண்டும்; நிதானம் மிக மிகத் தேவை.

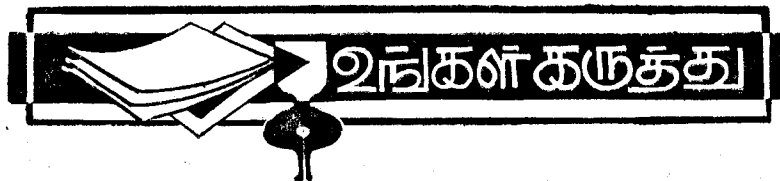
இன்று நாட்டில் பல குறைபாடுகள் பலவினங்கள் உண்டு. அதன் எதிரொலி அரசியல் யாப்பிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. உண்மை.

குடியரசு யாப்பிலுள்ள அமைப்பு விதிகள் திருத்தப்படவே முடியாத தெய்வீகச்சட்டமுமல்ல. இந்திய அரசியல் சாஸனம் பலதடவை திருத்தப்பட்டுள்ளது. நல்லதைச் சாதிக்க முற்போக்கு இயக்கங்களின் கரங்கள் பலப்படுத்தப்பட வேண்டும். புதிய இராஜதந்திரத் திறகேற்ற கழுக்கமான வழி இதுவே.

ஒரு படைப்பாளியைப் பற்றி

இன்றொரு சிருஷ்டியாளனின் பார்வை

‘ஒரு படைப்பாளியைப் பற்றி இன்றொரு சிருஷ்டியாளனின் பார்வை’ என்ற கட்டுரைத் தொடரை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னரே ‘இப்படி ஒன்றை எழுதலாமா?’ என்ற வாசக அபிப்பிராயத்தைக் கோரிப் பின்னர் எழுத ஆரம்பித்தமை கட்டுரை ஆசிரியரைப் பொறுத்தவரை தோல்வியின் முதற்படி. மக்கள் இலக்கியம் படைக்கின்ற சமுதாய நோக்குடைய முற்போக்குச் சிருஷ்டியாளன் வாசகர் விருப்பத்தை அறிந்துகொண்டு அதன்பின்னர் தன் ‘பார்வை’யைச் சொல்லத் துணிந்தமைக்கு இச் சிருஷ்டியாளனின் தடுமாற்றம் — தயக்கம் — தன்நம்பிக்கை இன்மை என்பனவே காரணங்கள். மக்கள் சமுதாயத்தை முன்கை எடுத்துச் சென்று புதுயுகம் காண விழைந்து நிற்கும் முற்போக்குச் சிருஷ்டியாளன், தன் கடமையிலிருந்து தவறி மக்கள் அபிப்பிராயம் என்ற மாயக் கயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு வாசகரின் இழுபட்டமை — ஒருவேளை அந்த வாசகக் கூட்டத்திடம் ஆதரவைச் சம்பாதிக்கும் வழியாக அமையலாம்; அல்லது தற்பாதுகாப்பாகவும் இருக்கலாம். இந்த முன்னெச்சரிக்கையான அந்தரங்க எண்ணத்தை, ‘நானொரு விமரிசகன் அல்ல’ என ஆரம்பித்த முதற் கட்டுரையின் முதல் வாக்கியமே உறுதிப் படுத்துகின்றது.

இத்தொடரை ஆரம்பித்த கட்டுரை முதல் ஆரவறு கட்டுரை வரை மாயவித்தைக்காரன்போல அற்புதம் நிகழ்த்தப் போவதாக ஒரு மயக்கத்தை ஊட்டி — கனமான ஒன்றை வாசகர்களை எதிர்பார்க்கவைத்து — ஏழாவது கட்டுரையுடன் இத்தொடர் முற்றுப்பெறுகின்றதென்பதன் மூலம் ஏமாற்றத்தை அளித்துவிட்டு ஆசிரியர் விலகிக் கொள்ளுகிறார், ‘ஒரு படைப்பாளியைப்பற்றிய

பார்வை’ என்றதும், ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை வாசகன் ‘படைப்பாளி ஜெயகாந்தனை’க் காணவேண்டுமென ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து ‘விடாய்த்திருந்ததுதான்’ மிச்சம். வாசகனின் ‘விடாய்’ தீர்க்கப்படவில்லை. படைப்பாளி ஜெயகாந்தனின் தற்போதைய வக்கரித்த உருவம் புலனாகித் தாகத்தைத் தணித்திருக்க வேண்டும்;

‘ஒரு கலைஞனின் சிருஷ்டியை விமர்சனம் செய். ஆளை விமர்சிக்காதே’ என்பது ‘அக் கலைஞனைச் சமுதாயக் கடமைகளில் இருந்தும் தப்பித்துக் கொள்ளச் செய்யவேண்டுமென்றே ஏற்படுத்தப்படும் கூப்பாடாகும்’ என இக்கட்டுரைத் தொடரின் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமையை ஆதாரமாகக் கொண்டு, இக்கருத்தின் மறுமுனையை நோக்குங்கால் இக்கட்டுரையின் தோல்வி புலப்படும். ‘ஒரு கலைஞனை விமர்சி. அவன் சிருஷ்டிகளை விமர்சிக்காதே’ என்ற கோட்பாட்டின் அடிநாதத்திற்குள் இத்தொடர் கட்டுரைகள் தோன்றியுள்ளனபோலத் தெரிகிறது. ஒரு படைப்பாளியை அவன் படைப்புக்களில் இருந்து பிரித்துவைத்து விமர்சிப்பது ஒரு சாதாரண மனிதன் மேற்செய்யும் விமர்சனமாகும். தன்னை உருவாக்கிய தத்துவங்களைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டுத் தனிமனித வாதம் பேசும் படைப்பாளியை — அவன் படைப்புக்களை விமர்சிக்காது — அவனை மட்டும் விமர்சிப்பது, உலகத்தை வழிநடத்துகின்ற தத்துவங்களைப் பின்பற்றிய காலத்துப் படைப்புக்களையும், தனிமனித வாதம் பேசுகின்ற தற்போதைய படைப்புக்களையும் ஒப்புநோக்கிச் செய்யும் விமர்சனமே முழுமையானதும் பூரணத்துவமானதுமாகும். படைப்புக்களையும் சேர்த்து விமர்சிக்காது குட்டிக்கரணங்களைமாதிரி விமர்சிப்பது, ‘நான் அண்ணாத்துரையை விமர்சிக்கிறேன்’ என்ற தொனியின் கௌரவமான கைங்கரியந்தான். ‘நான் திரு. ஜெயகாந்தன் அவர்களை விமர்சிக்கின்றேன்’ என்று எழுதுவதற்கு ஒப்பானது.

அரசியற் பின்னணியில் ஒரு படைப்பாளியின் படைப்பை விமர்சிக்க வேண்டிய பொறுப்பை ஏற்றுச் செய்யவேண்டிய இடத்திற்கு பின்னணியை மட்டும் விமர்சித்து அமைந்தமை, சிருஷ்டியாளனல்லாத ஒரு அரசியல்வாதிக்குத் திருப்தியைக் கொடுக்கலாம். நிச்சயம் வாசகர்களுக்கு ஏமாற்றந்தான். ‘இன்றொரு சந்தர்ப்பத்தில் நிச்சயம் ஜெயகாந்தனின் படைப்புக்களை விமர்சிக்கத்தான் போகிறேன்’ என்ற வாக்குறுதி இக் கட்டுரைத் தொடரை நிறைவுபடுத்த மாட்டாது. ஜெயகாந்தன் எந்தப்பக்கம் என்பது நியாயமான கேள்வி. ஆனால் அவருடைய படைப்புக்களை விமர்சிக்காமற் தப்பிக்கொண்டமையாற்றான் இக்கேள்விகூட நியாயமாகப் படுகிறது;

சரவண அரவிந்தன்

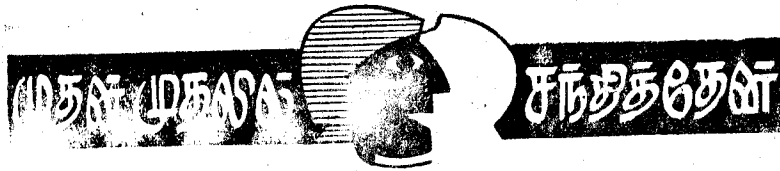
இலங்கைப் பலிகலைக் கழகப் பட்ட தாரியான ஜனப் சமீம் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே முற்போக்கு இலக்கிய அணியில் முன் நின்று உழைத்துவருபவர்.

படைப்பாளியாக ஆரம்பித்த இவரது இலக்கியப்பணி இன்று கட்டுரை இலக்கியத்தில் பிரகாசிக்கின்றது.

ஆரம்ப காலத்திலிருந்து சரியான இலக்கியத் திசைவழியில் நடைபோடும் இவர், இன்னும் தன்னை ஓர் எழுத்தாளன் எனச் சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமைப்படுகிறார்.

கிழக்குப் பிரதேச கல்விப் பணிப் பாளராகக் கடமை புரியும் அன்றாடம் உருவத்தை மல்லிகையில் அட்டைப்படமாக வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றோம்.

— ஆசிரியர்

நல்லை அமிழ்தன்

அன்று நான் எஸ். எஸ். ஸி. படித்துக்கொண்டிருந்த வேளை. நல்லூர் சாதன பாடசாலையில் எங்கள் தலைமையாசிரியர் 'விடி வெள்ளி' கே. பி. முத்தையா அவர்கள் தினம் கொண்டுவரும் இலங்கை, இந்தியப் பத்திரிகைகளில் பார்த்து, வாசித்து, ரசித்துச் சிந்திக்கக் கூடியதாயிருந்தது. அன்று நான் மாணவனாய் இருந்த நேரம். இவர்களுடைய காணவேண்டும், கதைக்கவேண்டுமென்று பேரவாக் கொண்டிருந்தேன். படிப்பை முடித்து எழுத்துத் துறையுள் நுழைந்த வேளையில் எழுத்தாளர் ஜனப்

எம். சமீம் அவர்களைத் தவிர மற்ற அத்தனை எழுத்தாளர்களுக்கும் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த இலக்கியக் கூட்டங்களில் சந்தித்து விட்டேன். ஆனால் ஜனப் எம். சமீம் அவர்களைச் சந்திக்க வில்லையே என்ற சுமை மட்டும் நெஞ்சில் ஏதோ குயையாகத் தென்பட்டது.

1967-ம் ஆண்டு எழுதுவினைஞரை நியமனம் பெற்று மட்டக்களப்புக் கல்வி அலுவலகத்திற்குச் சென்றேன். அடுத்தாண்டே ஜனப் எம். சமீம் அவர்களும் எமது அலுவலகத்திற்கு

பிரதம கல்வி அதிகாரியாக நியமனம் பெற்று வந்துவிட்டார். நான் எழுத்தில் கண்ட — இதுவரை கண்ணால் காணாத — எழுத்தாளரே எனக்கு அதிகாரியாக வந்தது கண்டு என் சுமையை இறக்கி இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி கொண்டேன்.

“தனி ஒருவனுக்கு உண்வில்லையெனில் ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்” என்று மட்டக்களப்பு ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் நடந்த தமிழ் விழாவில் தூய தமிழில் முற்போக்குக் கருத்துக்களைக் கொட்டிக்கொண்டிருந்தார். அங்கு குழுமியிருந்த பல்நூறு மக்களும் பெட்டிப் பாம்பாக அடங்கியிருந்தனர். இப்படி ஒரு சிறந்த தமிழ் பேச்சாளர் தமிழ் பேசும் மக்களிடையே இருக்கிறாரே என அனைவரும் ஆச்சரியப்படும் வகையில் பாரதியார் கருத்துக்களை தர்க்கரீதியாக விளக்கிக்கொண்டிருந்தார், ஜனப் சமீம்.

அடுத்தநாள் காரியாலயத்தில் அவரை நான் எப்படியும் சந்திக்க வேண்டுமென்று நான் காத்திருந்தேன். ஆனால் அலுவலகத்திலோ டெலிபோன் அலறல் — இடமாற்றம் — கோரும் ஆசிரியர்கள் — இலக்கிய கூட்டங்களுக்கு அழைத்துச் செல்ல எழுத்தாளர்கள், பிரச்சனைகளுடன் எம். பிக்கள் — இத்தனைக்கும் மத்தியில் அமைதியாக அவரவர் பிரச்சனைகளைத் தீர்த்துக் கொண்டிருந்தார். இந்த இளம் வயதில் கல்வித் திணைக்களத்தில் எந்தப் பெரிய பொறுப்பான வேலையை நிதானமும் அடக்கமும் அணிசெய்ய செய்துகொண்டிருக்கின்றார். அப்படியான எழுத்தாளரை காண மெல்ல அடிவைத்து அவரது அறையுள் நுழைகின்றேன். நான் கதையைத் தொடக்கவில்லை.

‘இந்தாறும் நான் மல்லிகைக்கு இப்பவே சந்தாதருகின்றேன். சந்தா பத்திரங்கள் எடுத்துத் தாரும் நானே மல்லிகைக்கு சந்தா சேர்த்துத் தருகின்றேன். ஜீவாவை இஞ்சாலுப்பக்கம் வரச்சொல்லும்!’

பணத்துடன் நான் திரும்பிவிட்டேன். ஜீவாதான் இன்னும் மட்டக்களப்பிற்கு வரவில்லை. எம். பிக்கள், ஆசிரியர்கள், ஊழியர்கள் மத்தியில் அதிக வேலை செய்துகொண்டிருந்த நேரம், மல்லிகை என்றவுடன் மனம் திறந்து கதைத்து, சந்தா தந்து மகிழ்ந்தவர் ஜனப் சமீம்.

மட்டக்களப்புக் கல்வி இலாகா கலை வட்டம் நடத்திய பல இலக்கியக் கருத்தரங்குகளில் அவரின் சுவை மிகுந்த தாக்கமான — முற்போக்கான பேச்சுக்களை கேட்க முடிந்தாலும் அவர் கல்விப் பணிப்பாளராக பதவி உயர்வு பெற்றதும் அவரின் சொற்பொழிவுகளை, பாடசாலை விளையாட்டுப் போட்டிகளிலும், பரிசளிப்பு விழாக்களிலும்தான் காண முடிந்தது. சங்கீதமோ, விளையாட்டோ, இலக்கியமோ, விஞ்ஞானமோ, எந்த விடயத்தையும் மக்களுக்கு விளக்கிப் பேசும் திறன்மிக்கவர் இவர். கிழக்குப் பிராந்திய கல்விப் பிராந்தியத்தில் இவர் கல்விப் பணிப்பாளராக இருக்கும்போது தான் இருதடவைகள் பாடசாலைகளின் அகில இலங்கை தமிழ்த்தின விழா மட்டக்களப்பிலும், திருகோணமலையிலும் அரசாங்க முத்திரையுடன் நடந்தது. இலங்கையில் முதல்தடவையாக கல்வி அமைச்சர் டாக்டர் அல்ஹாஜ் பதியுதீன் முகமட் கடைசியாக நடைபெற்ற தமிழ்த்தின விழாவில் பங்குகொண்டதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

நோயாளி

இளைஞன்

சிங்கள மூலம்:

ஜி. பி. சேனாநாயக்கா

தமிழாக்கம்:

தம்பிஐயா தேவதாஸ்

ஈழத்தின் பிரபல எழுத்தாளரும், விமர்சகருமான ஜனாபம். சமீம் 1971-ம் ஆண்டு முதல் ஈழத்திலேயே மிகப்பெரிய கல்விப் பிராந்தியமான கிழக்குப் பிராந்தியத்தின் கல்விப் பணிப் பாளராக பதவி உயர்ச்சி பெற்றது எழுத்தாளர் பெற்ற கௌரவமாகும். இலங்கையில் நான்கு கல்வி மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய ஒரேயொரு கல்விப் பிராந்தியம் இதுதான். மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, கல்முனை, அம்பாறை ஆகிய மாவட்டங்கள் இதில் அடங்குகின்றன.

பட்டதாரி ஆசிரியராக தமதுபணியை ஆரம்பித்த ஜனாபம் அவர்கள் மிகக் குறுகிய காலத்தில் வட்டாரக் கல்வி அதிகாரி, மாவட்ட கல்வி ஆலோசகர், பிரதம கல்வி அதிகாரி, முதலிய பதவிகளை வகித்து தற்போது கல்விப் பணிப்பாளராக உயர்ச்சி பெற்றிருப்பது மிகக் குறையான உழைப்பின் வெற்றி என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இலங்கை சர்வகலாசாலை பட்டதாரிரான இவர் சர்வகலாசாலை மாணவராய் இருந்த காலத்தில், எல்லா விளையாட்டுகளிலும் பங்குபற்றி சிறந்த விளையாட்டு வீரகைத் திகழ்ந்தவர்..... குறிப்பாக 'ஹோக்கி' கோஷ்டிக்கு தலைவராக இருந்ததோடு நீச்சல், உதைபந்தாட்டம் போன்ற விளையாட்டுக்களில் விசேட பத்திரங்களும் 'கலர்ஸ்' கௌரவங்களும் பெற்றவர்.

விளையாட்டுத் துறையில் ஈடுபாடுள்ளவர்கள் எழுத்துத் துறையில் பிரகாசிப்பது மிக அபூர்வம் — ஆனால் ஜனாபம் அவர்கள் எழுத்துத் துறையில்

ஈடுபட்டு பிரபல எழுத்தாளராக வளர்ந்தது விந்தையே. இவருடைய படைப்புகள் முற்போக்கான ஆழமான நோக்குடையவை, அகலமான பார்வையுடையவை — பல்வேறு புனைபெயர்களில் மணியான சிறுகதைகளை எழுதியுள்ள இவர் 'இலங்கை முஸ்லீம்களின் திருமறை சம்பிரதாயங்கள்' 'வரலாறு கண்ட முஸ்லீம் பெரியார்கள்' 'இலங்கை முஸ்லீம்களின் வரலாறு' போன்ற ஆராச்சிக் கட்டுரைகளையும் — மற்றும் பல இலக்கிய வரலாற்றுக் கட்டுரைகளையும் எழுதியிருக்கிறார்.

இவர் கட்டுரைகள் 'தினகரன்' பத்திரிகையில் தொடர் கட்டுரையாக வெளிவந்தது வாசகர்களுக்கு நினைவிருக்கும். இவர் எழுதிய 'மதரசாக்கல்வி' என்ற ஆய்வுக் கட்டுரை பாரிசிலுள்ள 'யுனெஸ்கோ'ஸ்தாபனத்தின் நிரந்தரக் கட்டுரைப் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. சமீபத்தில் கிழக்கு மகாண முஸ்லீம்களை மையமாகவைத்து குறிப்பாக காத்தான்குடி முஸ்லீம்களை பின்னணியாகக் கொண்டு ஓர் ஆராய்ச்சி நடத்தி 'சமய பொருளாதார காரணிகள் கல்வியை எவ்வாறு பாதிக்கின்றன?' என்ற பொருள்பற்றி ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரை எழுதி முடித்திருக்கின்றார். இவர் எழுதிய 'இஸ்லாமிய கலாச்சாரம்' என்ற நூல் ஏற்கனவே வெளிவந்துள்ளது.

தமிழிலும், சிங்களத்திலும், ஆங்கிலத்திலும் சரளமாகப் பேசவும் — எழுதவும் — மொழிபெயர்க்கவும் வல்லவரான இவர் வீட்டில் நிறையக் இருப்பது புத்தகங்கள் — காரியாலயத்தில் நிறையக் கிடைப்பது ஆசிரியர்கள் பிரச்சனைகள் சம்பந்தமான கடிதங்கள்! ★

நான் முன்பு ஆண்கள் வாடகைக்கு இருக்கும் அறைகள் உள்ள கட்டடமொன்றில் தங்கியிருந்தேன். அங்கு வாழ்ந்தவர்கள் எல்லோருமே இளைஞர்கள். அவர்களில் பலர் கொழும்பிலுள்ள காரியாலயங்களில் வேலை பார்க்கும் எழுதுவிளைஞர்களாவார்கள். பல்கலைக் கழகத்திலும், வைத்தியக் கல்லூரியிலும் சட்டக்கல்லூரியிலும் படிக்கின்ற பல மாணவர்களும் அங்கு தங்கியிருந்தார்கள். நான் சிறுவயதிலிருந்தே அதிகமான நண்பர்களை வைத்திருக்க விரும்பாதவன். ஓய்வு நேரங்களில் பிறருடன் ஒன்றுகூடி பகிடி விளையாட்டுக்களில் ஈடுபட்டுச் சிரித்துப் பொழுதுபோக்கும் பழக்கம் எப்பொழுதுமே என்னிடமிருந்ததில்லை. நான் அவைகளை ஒரு பொருட்டாகவே கருதுவதில்லை. மற்றவர்களும் என்னைப்போலவே இருந்துவிட்டால் இந்த

உலகம் பகிடி விளையாட்டுப் பேச்சுக்களிலிருந்து விலகித் துக்கம் சூழ்ந்த நிலமாகிவிடும் என்பது உண்மையே. இத்தகைய குணத்தால் நீண்ட காலம்வரை அங்கு வாழ்ந்த அனேகருக்கும் எனக்கும் இடையில் அறிமுகமே ஏற்படாதிருந்தது.

கட்டடத்தில் வாழ்ந்த என்னைப்போன்ற சிலரைத் தவிர ஏனையோரிடம் ஒரேவிதத்தில் நட்புக் கொண்ட இளைஞனொருவன் அங்கு இருந்தான். மெல்லியவனாகவும் உயர்ந்த தோற்றமுடையவனுமான அவன் உள்ளத்தைக் கவரும் தன்மையுள்ளவன். மெல்லிதாக நீண்ட நாளும் அழகான விழிகளையும் உடைய அவன் முகத்தில் எந்நேரமும் புன்னகை தவறும். அடுத்தவர்களின் நட்பை பெறுவதில் வீரனாகிய அவனைப்போன்ற வேறு ஒருவனையும் நான் இதற்குமுன் பார்த்ததே

யில்லை: அவனுடைய அழகும் பெண்ணொருத்தியின் குரலும் போன்ற மென்மையான குரலில் சொல்லும் உள்ளத்தைக் கவரும் கதைகளுமே அவன் அடுத்தவர் களை அவ்வாறு கவரவதற்குக் காரணங்களாகும் என்று எண்ணுகிறேன். உருவ அழகையும் அவன் சொல்லும் கதைகளையும் போலவே அவனது நல்ல பண்புள்ள குணங்களும் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் தன்மையின் என்று கூறமுடியும்.

அவன் அடுத்தவர்களின் அறைக்குச் சென்று பகிடிப் பேச்சுக்கள் பேசிச் சிரிக்கும் சத்தம் மாலை வேளையில் எப்பொழுதுமே கேட்கும். அவனது சிரிப்பொலி கன்னியொருத்தி மகிழ்ச்சியால் எழுப்பும் இனிமையான சிரிப்பைப் போன்றதாகும். அந்தச் சிரிப்பொலியைக் கேட்கும்பொழுது எனக்குப் பெண்ணொருத்தியின் கைகளில் அணிப்பட்ட மெல்லிய வெள்ளிக் காப்புகள் ஒன்றுடனென்று முட்டுப்பட்டுப்பொழுது எழுகின்ற சத்தம் நினைவில் வரும்.

மாலை வேளையில் ராசசிங்காவுடன் உலாவப் போவதற்கு ஆசை இல்லாத எவருமே அங்கு இல்லை. அவனுடைய பெயர் 'ராசசிங்கா' என்று முன்பே கூற மறந்துவிட்டேன். ராசசிங்காவுடன் உண்டு குடித்துக் களிப்படைவதற்கு எல்லோருமே விரும்பினார்கள். கட்டடத்தில் வாழ்ந்த எல்லோருமே தாங்கள் சந்தோஷத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும் ஊற்று அவன் என்றே எண்ணினார்கள்.

ராசசிங்கா அந்தக் கூட்டத்தினின்றும் பிரிந்து போவதற்கு ஆயத்தமாகையில் எல்லோருமே துக்கத்தில் ஆழ்ந்தார்கள். அங்

கிருந்த இளைஞர்கள் அவன் போவதை எண்ணிக் கண்ணீர் சொரித்து நின்றார்கள்.

'ராசசிங்கா, நீ போய்விட்டால் இந்த இடம் உண்மையாகவே பாழடைந்துவிடும். இன்னும் கொஞ்ச நாட்கள் இருக்க மாட்டாயா?' இவ்வாறு பலர் அவனிடம் கேட்டார்கள்.

ராசசிங்கா காரியாலயம் ஒன்றில் எழுது விளைஞரைக் கடமையாற்றுகின்றான். கொழும்பில் வேலை செய்தாலும் அவன் தூரவுள்ள ஊரொன்றின் பணக்காரக் குடும்பமென்றைச் சேர்ந்தவன். அவன் வேலை செய்வது பணம் சம்பாதிக்க மட்டுமல்ல; ஊரில் சுமமா இருப்பதைவிட ஏதாவது வேலை செய்தால் அழகாக இருக்கும் என்பதினாலேயே. படிப்பதற்காகச் சிறு வயதுமுதல் கொழும்பிலிருந்து நகர வாழ்க்கையைப் பழகிக்கொண்ட அவன், தனது ஊரின் அமைதியான வாழ்க்கையை விரும்பவில்லை.

அவன் கொழும்பு வாழ்க்கையை விரும்பியது, கொழும்பில் வேலை பார்ப்பதற்கு மற்றொரு காரணமாகும்.

அவன் கட்டடத்தை விட்டுப் பிரிந்துபோவது வேலையை விட்டுவிட்டு ஊரில் வந்து வாழ வேண்டுமென்ற தனது தாயின் கட்டளைக்கிணங்கவே. அவனுடைய தந்தை இறந்ததால் அவன் ஊரிலேயே பொருட்களைப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. அவனுக்கு வேலையை விட்டுவிட்டுப் போக விருப்பமில்லாவிட்டாலும், வேலையை விடவேண்டிய நிர்ப்பந்தமே ஏற்பட்டு விட்டது.

ராசசிங்கா கட்டடத்தினின்றும் நீங்கிச் சென்றது நான் அங்கு வந்து சேர்ந்த இரண்டு மாதங்களுக்குப் பின்பாகும். நான் மற்றவர்களுடன் உடனேயே நட்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுபவன் அல்லாததனாலும், என்னுடைய ஓய்வு நேரங்களில் அதிக பகுதி புத்தகங்கள் வாசிப்பதால் கழிந்து போவதனாலும் எனக்கு ராசசிங்காவுடன் நட்பு ஏற்படவில்லை.

ராசசிங்கா சென்று சிறிது காலம்வரை அவனைப்பற்றியே எல்லோரும் பேசிக்கொண்டார்கள். அவன் காசநோயாற் பீடிக்கப்பட்டு வைத்தியசாலையிற் தங்கியிருக்கிறான் என்ற செய்தி சில மாதங்களின் பின் தெரிய வந்தது. இதைக்கேட்ட அவனுடைய நண்பர்கள் துக்க மடைவார்கள் என்பதை நான் உங்களுக்குக் கூற வேண்டிய தேவையேயில்லை.

ஒருநாள் மாலை அந்தக் கட்டடத்திற்கு ராசசிங்கா மீண்டும் வந்தான். அவன் இங்கிருந்து சென்று ஐந்து மாதங்களின் பின்பே மீண்டும் வந்திருந்தான். வைத்தியர் ஒருவரைப் பார்க்க மீண்டும் கொழும்பிற்கு வந்த அவன் தன்னுடைய நண்பர்களையும் பார்த்துவிட்டுச் செல்ல எண்ணினான். அவனது உடம்பு மெலிந்து பலவினமான வனக்காணப்பட்டான். முன்பு உள்ளத்தைக் கவரும் தன்மையுடனிருந்த அவனது மேனி இப்பொழுது எலும்புக் கூடு என்றே கூறமுடியும். அவனது அழகியவதனம் காய்ந்துபோய்க் கன்னங்களில் எலும்பு தெரிந்தன. முன்பு அழகுடன் பிரகாசித்த இரு விழிகளும் இருட்குளியினுள் அமிழ்ந்து மறைந்திருந்தன. அவன் நடக்கக்கூட மிகக் கஷ்டப்பட்டான்.

முன்பு அவனை விரும்பிய நண்பர்கள் இப்பொழுது அவனுக்கு அருகில் போகக்கூட விரும்பினார்களில்லை. ராசசிங்காவுக்கு இதை ஒரேமுறையில் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை என்பதை நான் அறிந்துகொண்டேன். அவன் அறையினுள் வந்தபோது ஓர் இளைஞன் பயண மொன்று போவது போன்று ஆடையை அணிந்து கொண்டு உடனேயே வெளியேறினான். இன்னுமோர் இளைஞன் தூரத்தில் நின்றவாறே கைக்குட்டையால் வாயையும் மூக்கையும் பொத்தியவாறு உரையாடினான். அவனுடன் பகிடிப் பேச்சுக்கள் பேசிச் சிரித்து மகிழ்வதற்கு இப்பொழுது ஒருவருமே இல்லை.

வந்த அவன் அரை மணித்தியாலத்தின் பின் மீண்டும் திரும்பிப் போவதை நான் கண்டேன்.

அவன் வரும்பொழுது இல்லாத துக்கவுணர்ச்சி இப்பொழுது அவனது முகத்திற் தெரிகின்றது. அவனது இருகண்களிலும் முன்பு இல்லாத ஒரு விதப் பார்வை இப்பொழுது இருந்தது. மரணபயத்தால் பயந்தவர் பார்க்கும் பார்வை அது. மெதுவாகக் கால்களை ஊன்றியவாறு, பயத்தாலும் துன்பத்தாலும் பீடிக்கப்பட்ட ஒருவனப்போன்று போகும் அவனைப்பார்த்த எனக்கு மிகுந்த மனவேதனை உண்டாகியது.

பிறகுடன் எந்நேரமும் பகிடிச் சொல்பேசி மகிழ்ச்சியடையாத ஒருவனாக நான் இருந்த போதிலும், ராசசிங்கா போவதைக் கண்ட என் உள்ளத்தில் உண்மையாகவே அதிக துக்கம் உண்டாகியது. மனவேதனையால்

என் கண்களில் கண்ணீர் பெருகும்போலிருந்தது. எனது அறையின் கதவுக்கருகில் அதிர்ச்சியடைந்தவன்போல் நினைவற்று நின்றிருந்தேன். அவன் என்னைத் தாண்டிச் சென்றுகொண்டிருந்தான்?

நான் இதற்குமுன்பு ராசசிங்காவுடன் இரண்டு மூன்று சொற்களுக்குமேல் கதைத்திருக்கவில்லை. ஆனால் இப்பொழுது அவனை எனது அறைக்கு அழைத்து அவனுடன் பகிடிப் பேச்சுக்கள் பேசி இன்புறவேண்டுமென்று எண்ணினேன். நான் எண்ணியது மகிழ்ச்சிச் செய்கைகளினால் அவனை ஆறுதலடையச் செய்யும் கருத்துடனேயே.

அவனை அழைப்பதற்காகச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். அவனை அங்கே காணமுடியவில்லை. முற்றத்திற்கு இறங்கிப் பார்த்துவிட்டுத் தெருப்பக்கமாக ஓடிச் சென்றேன். தெருவின் இருமருங்கிலும் பார்த்தேன். தூரத்திற் சென்றுகொண்டிருக்கும் அவனது உயர்ந்த உருவம்

எனக்குத் தெரிந்தது. அவன் அதிதூரத்திற் சென்று மறையும் வரை நான் நின்ற இடத்தை விட்டு அசையாமலே பார்த்தவாறு நின்றிருந்தேன்.

அவன் சென்று மறைந்தபின் நான் மீண்டும் திரும்பி வந்து புத்தகங்களினாலும் கடதாசிகளினாலும் நிறைந்திருக்கின்ற எனது மேசைக்கருகில் அமர்ந்தேன். இரண்டு கண்களையும் மூடியவாறு தலையை மேசைக்குப் பாரமாக வைத்துக் குனிந்தவாறிருந்தேன்.

அந்நேரத்தில் என் உள்ளத்தில் பெரியதோர் பயம் உண்டாகியது. அந்தப்பயம் மரணம் தன்னை நோக்கிவரும் ஒருவனின் உள்ளத்தில் உண்டாகும் பயத்திற்கொப்பானது என்றே எண்ணுகின்றேன். தூரத்தில் மெதுவாக நடந்து செல்வது ராசசிங்காவல்ல, மரணமே என்று அந்த நேரத்திலேயே உணர்ந்து கொண்டிருந்தேன். ★

*****

நாண வேண்டியதற்குத்தான் நாண வேண்டுமே தவிர, நாணத்தேவையில்லாததற்கு நாண வேண்டியதில்லை. வெட்கப்படத் தேவை இல்லாததற்கு வெட்கப் படுபவன், வெட்கப்பட வேண்டியதற்கு வெட்கப்படமாட்டான்.

— லினி

அறிவினத்துள் பெரிய அறிவினம் எது? அறிவாளிகளான பெரியோருடைய கருத்தின் சிறப்புத் தெரிந்தும் அதைச் செயல்படுத்தக் கூச்சப்படுவதுதான்.

— டிமாக்கிரஸ்

*****

சர்வதேச நோக்கில் தமிழ்ச் சினிமா

யாழ். இலக்கிய நண்பர் கழக ஆதரவில் ஒரு கலந்துரையாடல்.

(சமீபத்தில் யாழ். இலக்கிய நண்பர் கழகம் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு கலந்துரையாடலை நடாத்தியது. இந் நிகழ்ச்சியின்போது கூறப்பட்டவற்றின் ஒரு தொகுப்பு இது.)

‘சினிமா, மக்களில் அதிக பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் ஒரு பலம் மிகுந்த சாதனம். ஆதலால் சினிமாவின் போக்கு, தரம் முதலியன பற்றிய ஆய்வு மிகவும் முக்கியமானது.’

— க. மயில்வாகனன்.

‘அண்மைக் காலத்தில் இத்துறை எம்மிடையே அதிக கவனத்தை ஈர்த்துள்ளது. தமிழ்ச் சினிமா பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கிறது. சர்வதேசப் புகழ்பெற்ற சில படங்கள் பார்க்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவற்றுடன் ஒப்பிட முடியாத அளவுக்குத் தமிழ்த் திரைப்படத்துறை தாழ்ந்துள்ளது. மிகவும் குறுகிய வட்டத்துக்குள் அது அடங்கியுள்ளது.’

— குப்பினான் ஐ. சண்முகன்.

‘திறமையான புலமையெலில் வெளிநாட்டார் வணக்கம் செய்வார்கள். பலரைச் சில விநாடிகளுக்குள் அடித்து வீழ்த்திடும் அதிமனிதர்களைக் காட்டுவது நல்ல கலையாகாது. கோயிலுக்குச் செல்வதுபோலப் பயபக்தியுடன் சிலவேளைகளில் தியேட்டருக்குச் செல்லவும் நேர்கிறது சிலருக்கு.’

— வ. பொன்னம்பலம்.

‘பழைய படங்கள் சிலவற்றில் நல்ல அம்சங்கள் தென்பட்டன.’

— ஏ. ஜே. கனகரத்தின

‘தமிழ்ப் படங்களெல்லாம் தரமற்றவை என்று மொத்தமாக ஒதுக்க முடியாது. காட்டுப் புஷ்பங்கள் போலச் சில படங்கள் வெளிவந்தன. எஸ். வி. சகஸ்ரநாமம் பங்குகொண்ட படங்கள் நன்றாக இருந்தன. நாலுவேலி நிலம், மனிதன் போன்றவை குறிப்பிடத் தக்க படங்கள்.’

— விஜயேந்திரன்

‘எல்லாப் படங்களும் மூன்று மணித்தியாலங்களுக்கு மேல் ஓட்டப்படுகின்றன. ஏன் இப்படி? மற்ற நாடுகளிலென்றால், இப்படி நீண்ட நேரம் இருந்துகொண்டி படம் பார்க்கமாட்டார்கள். அப்படிப் பார்த்து, அந்த நேரத்தில் உழைத்திருக்கக்கூடிய வருவாயை இழந்துபோக அவர்கள் தயாரில்லை. சிங்களத்தில் ஜி. பி. சேனநாயக்காவின் சிறுகதையைப் படமாக்கினார்கள். தமிழில் சிறுகதைகளைப் படமாக்க மிகவும் தயங்குகிறார்கள்.’

— டொமினிக் ஜீவா

‘தமிழ்ச் சினிமா வியாபாரமாகத்தானே இருக்கிறது. சினிமா ஒரு கலை என்ற எண்ணமே தயாரிப்பாளர்களுக்கு இல்லை.

— க. மயிலிவாகனம்

‘தமிழ்ச் சினிமாதான் சினிமா என்று பெருந்தொகையானவர்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழ்ச் சினிமாவுக்கும் அப்பாலை, சர்வதேசச் சினிமாத்துறை தமிழ்ச் சினிமாவுடன் ஒப்பிடமுடியாத அளவுக்கு வளர்ச்சிபெற்று விளங்குகிறது என்ற செய்தி அவர்களுக்கு உண்மையிலேயே தெரியாது. தரமான திரைப்படங்களைப் பார்க்கும் வாய்ப்பே அவர்களுக்கு இல்லை.

— மாவை நித்தியானந்தன்

‘வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தால், மக்கள் நிச்சயமாக நல்ல திரைப்படங்களை இனம் கண்டு கொள்வார்கள். திரைப்படக் கூட்டுத் தாபனம் இதில் உதவலாம்.’

— ஏ. ஜே. கனகரத்தின

‘சர்வதேசத் திரைப்பட விழாக்கள் முதலில் கொழும்பில் நடக்கின்றன. பிறகு கண்டியில் நடக்கின்றன. யாழ்ப்பாணப் பக்கம் எட்டியும் பார்ப்பதில்லை.’

— தில்லைக்கூத்தன்

‘தரமான சினிமாவைப் பற்றிய செய்தி பொதுமக்களிடம் எடுத்துச் சொல்லப்பட வேண்டும். இது ஒரு இயக்கமாக மக்களிடையே வளர வேண்டும்.’

— மாவை. நித்தியானந்தன்

‘ஆனால், திரைப்பட இறக்குமதியைத் திடீரென்று தடை செய்யமுடியாது. தடைசெய்வதால் ஏற்படும் இடைவெளியை நிரப்ப உடனே ஈழத்துப் படங்கள் கிடையா. திரைப்பட இறக்குமதி, சஞ்சிகை இறக்குமதியைப் போன்றதல்ல. இது ஏராளமான தொழிலாளர்களையும், பெரும் முதலீட்டையும் உள்ளடக்கிய ஒரு தொழில். எச்சரிக்கையுடன் கையாளப்படவேண்டியது இது.’

— ஏ. ஜே. கனகரத்தின

(‘சர்வதேசச் சினிமாவில், துண்டுப்படத்துறை மிகவும் ஒங்கி வளர்ந்துள்ளது. சிங்களத்திலும் சிறப்புமிக்க துண்டுப்படங்கள் தயாரிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளன. தமிழில் இத்துறையில் சிறிதளவு கவனம்கூட எடுக்கப்படவில்லை.’)

— குய்பினான் ஐ. சண்முகன்.

(நம் நாட்டில் தரமான தமிழ்ப் படங்களைத் தயாரிக்க வேண்டும். சிங்களச் சினிமாத்துறையில் ஈடுபட்டிருக்கும் பணம் படைத்ததமிழர்கள், தமிழ்ச் சினிமாத்துறையில் ஈடுபட முன்வருவதில்லை.)

— டொமினிக் ஜீவா

(‘அவர்கள் ஏன் முன்வரப் போகிறார்கள்? அது அவர்களுக்குத் தேவையில்லாத பிரச்சனை. அவர்களுக்குப் பணந்தானே நோக்கம்! தமிழ்ப் படங்களுக்குத்தான் தென்னிந்தியா இருக்கிறதே.’)

— பலர்

‘நாங்கள் இங்கே தமிழ்ச் சினிமாவைச் சர்வதேச ரீதியில் நோக்கிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் தமிழ்ச் சினிமாத் தயாரிப்பில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கோ இப்படிப்பட்ட முனைப்போ சிந்தனைகளோ இல்லை. தென்னிந்தியாவின் தரமற்ற சினிமாவிலை பாதிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பல்வகைப்பட்ட ஈழத்துக் கலைஞர்களுக்குக் கூட, இப் பிரச்சனையில் அக்கறை அதிகமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எதற்கொடுத்தாலும் எழுத்தாளர்கள் தான் தனித்து நின்று குரல் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஏன் இப்படி? இது நியாயமில்லை.’

— டொமினிக் ஜீவா

‘சிந்திக்கத் தெரிந்ததால்தானே அவர்கள் எழுத்தாளர்களானார்கள்.’

— தில்லைக்கூத்தன்

‘பாதிக்கப்படும் எல்லோரும் இதில் பங்குகொள்ள வேண்டும் என்கிறேன். பலர் தூங்கி வழிகிறார்கள். சிலர் எம். ஜி. ஆர். சிவாஜி விழாக்கள் நடாத்துகிறார்கள்.’

— டொமினிக் ஜீவா

‘நம்நாட்டுத் தமிழ்ப்படத் துறையில் யார் எம். ஜி. ஆர்?’

— ஒரு குரல்

‘தென்னகப் பத்திரிகை இறக்குமதிக் கட்டுப்பாட்டினால் யார் யாரோவெல்லாம் பயனடைய முடிந்தது. உதாரணமாக, பெரிய பத்திரிகைகளின் விற்பனை ஆயிரக் கணக்கில் அதிகரித்தது. ஆகையால், பிரச்சனைகளுக்குத் தடைகொடுப்பது எழுத்தாளன் யட்டுமே என்று இருக்கக் கூடாதென்றுதான் சொல்கிறேன்.’

— டொமினிக் ஜீவா

‘இது உண்மையே. என்றாலும் தரமற்ற சினிமாலை எதிர்க்கும் இயக்கம் ஆரம்ப நிலையில்தானே இருக்கிறது. எழுத்தாளர்களால் இதை விரிவுபடுத்தி, முன்னெடுக்க முடியும்.’

— மாவை. நித்தியானந்தன்

‘நம் நாட்டில் நல்ல தமிழ்ச் சினிமா வளர வேண்டும். தென்னிந்தியச் சினிமாத் தொழில் நுட்பத்தில் நன்கு முன்னேறினாலும், எடுத்துக்கொள்ளும் பொருளிலும், கலையம்சத்திலும் தோல்வி கண்டுவிட்டது. சினிமா, மக்களின் வாழ்க்கையுடன் ஒட்டியதாக இருக்கவேண்டும். மக்களுக்குப் பயன்படத்தக்கதாக இருக்கவேண்டும். யதார்த்தப் பண்புள்ளதாக இருக்கவேண்டும். ஈழத்துச் சினிமா இத்தகைய திசையில் வளரவேண்டும்.’

— வ. பொன்னம்பலம்

‘நாடகத் துறையில் சாதிக்க முடியுமானால் ஏன் சினிமாவிலும் முடியாது? ஈழத்துத் தமிழ் நாடகத்துறை அண்மைக்காலத்தில் பல மிக உயர்ந்த படைப்புகளை உருவாக்கித் தந்திருக்கிறது. கடுழியம், சங்காரம், கோடை போன்ற நல்ல நாடகங்கள். உரியவர்கள் பங்குகொண்டால், சினிமாவிலும் நாம் நிச்சயம் உயரமுடியும்.’

— தில்லைக்கூத்தன்

‘ஆனால் திரைப்படத் தயாரிப்புக்கு எத்தனையோ வசதிகள் தேவை. பெரிய மூலதனம் தேவை இதனால்தான், திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனம் எமக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாக இருக்கிறது. நாங்கள் அதிகம் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம். பேச்சை நிறுத்த வேண்டும். செயலில் காட்டவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது.’

— டொமினிக் ஜீவா

‘உண்மையே. ஆனால் பேச்சும் ஒரு அங்கமாக இன்றைய நிலையில் தேவைப் படுகிறது. நாம் ஆரம்பக் கட்டத்தில்தானே இருக்கிறோம். பிரச்சாரத்தின் முக்கியத்துவத்தையே சொல்கிறேன். மக்களுக்கு நல்ல கலை பற்றிய உண்மை சரியானபடி விளங்கியாக வேண்டும். அல்லது தென்னிந்திய முதலாளித்துவத்திற்குப் பதிலாக, அல்லது அதனுடன் சேர்ந்து, உள்நாட்டு முதலாளித்துவத்தில் தமிழ்ச் சினிமா அகப்பட்டு, வியாபாரமாகவே தொடர்ந்திருக்க நேரும். இதை நாம் ஏற்கத் தயாரில்லை.’

— மாவை. நித்தியானந்தன்

‘உங்கள் சினிமாவின் சர்வதேச ரீதியான வளர்ச்சி எமது தீவிர கவனத்துக்கு உரியது.’

— வ. பொன்னம்பலம்

‘நம்மிடம் ஏற்கனவே சர்வதேசத் தரக்கம் இருக்கிறது. ‘குத்துவிளக்கில்’ வரும், செம்பிணுள் கொதிநீர் ஊற்றித் துணி அழுத்தும் காட்சி ஒன்றே உதாரணத்துக்குப் போதும். 50 வரு

டங்களாகத் தென்னிந்தியச் சினிமா சாதிக்காததை நாம் விரைவில் சாதிப்போம் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது.’

— டொமினிக் ஜீவா

‘உன்னதமான, கலையம்சம் பெருந்திய தமிழ்ச் சினிமாதான் குறிக்கோளாக இருக்கவேண்டும். ‘நிதானம்’ படம் பற்றி இங்கு பேசப்பட்டது. இப் படத்திற்கான தேவை என்ன? அது ஏன் எடுக்கப்பட்டதென்று விளங்கவில்லை. ‘செம்மீனை’ அதிகம் இங்கே பாராட்டினார்கள். எங்கள் இலக்கு என்ன என்ற கேள்வி இப் பொழுது எழுகிறது.’

— மாவை. நித்தியானந்தன்

‘எடுத்த எடுப்பிலேயே மிக உயர்ந்த அளவுக்கு கலையம்சத்தை வலியுறுத்தக் கூடாது. கலைத்தரம் மிக்க படம் சிலவேளை மக்களிடம் உரிய வரவேற்பைப் பெறுது போய்விடும். செம்மீன் போன்ற படங்கள் வந்தாலே ஆரம்பத்தில் போதும்.’

— ஏ. ஜே. கனகரத்தின

‘அதை ஒரு படிக்கல்லாக ஏற்றுக்கொள்ளலாம். இன்னும் உயர்ந்த கலைப்படைப்பே இலக்காக இருக்கவேண்டும்.’

— மாவை. நித்தியானந்தன்

‘படிப்படியான வளர்ச்சியின் மூலம் அந்த இலக்கை அடையலாம்.’

— ஏ. ஜே. கனகரத்தின

வெட்டி ஒட்டியவர்:
நித்தியானந்தன்

*****

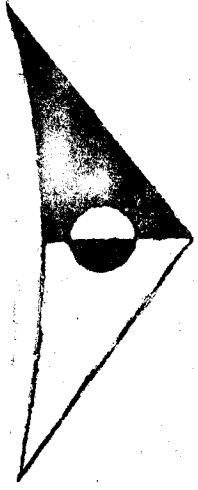
மல்லிகை
ஜெனியர்: டொமினிக் ஜீவா

கலை இலக்கிய மாத இதழ்

60. கிஷோர்யார் வீடு, யாழ்ப்பாணம்

உண்மை இலக்கிய ரசிகர்களுக்கு சில பொறுப்பான கடமைகள் உண்டு. நமது தேசிய இலக்கியம் தனக்குகந்த தகுந்த கௌரவத்தைப் பெற வேண்டும். இதைச் சாதனையாக்க முனைந்து செயலாற்றி வெற்றி பெறும் நோக்கத்துடனேயே மல்லிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதைச் சாதிக்க விரும்புமுள்ளவர்கள் தொடர்ந்து மல்லிகையைப் படிக்கவும்.

ஆண்டுச்சந்தா 6-00
தனிப்பிரதி 40 ரூ.

நற்சாட்சிப் பத்திரம்

த. தேவதாஸ்

அந்தக் கல்லூரியின் நுழைவாயிலைக் கண்டதும் எனக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொள்கின்றேன். நான் அதே கல்லூரியின் பழைய மாணவனாக இருந்த போதிலும் அந்தப் புனிதமான கல்விக்கூடத்தைக் கண்டதும் ஏன் சிரிக்கின்றேன்? ஒரு மனிதன் தான் படித்த கல்லூரியையோ அல்லது பாடசாலையையோ காண நேரிட்டால் அதன்மேல் அவனுள்ளத்தில் ஒருவித பக்தி உண்டாவதே இயற்கை. ஆனால் எனக்குமட்டும் அந்தப் பக்தி இல்லையா?

கொட்டாஞ்சேனையிலிருந்து வெள்ளையத்தைக்குப் போகும் பொழுதெல்லாம் இந்தக் கல்லூரியை அடிக்கடி காண நேரிடும்.

விதியெங்கும் பஸ்களும் கார்களும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. அந்த வாகனங்களைத் தொடர்ந்து செல்லும் பஸ்வண்டியொன்றின்

மேறத்தட்டில் இருந்தவாறு அந்தக் கல்லூரியை நோக்குகின்றேன்.

அரசாங்கக் கல்லூரியல்லாத பிரத்தியேகக் கல்லூரி என்பதனாலேயோ என்னவோ அன்று முதல் இன்றுவரை அதன் பழைய தோற்றத்திலேயே காட்சியளித்தது. வகுப்பறைகளின் தகரத்தினாலான கூரைகள், ஒவ்வொரு வகுப்பறைகளுக்கும் முன் வளர்ந்து நிற்கும் குரோட்டன் செடிகள், பலநாட்களுக்கு வெள்ளை அடிக்கப்பட்டாத அரை அளவு உயர்ந்த மதில், அதன் மேல் நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட உடைந்த போத்தல் ஓடுகள், மதிலின் உட்புறத்தில் உயர்ந்து நிற்கும் கல்லூரியின் பெயர்ப் பலகை இவை எல்லாமே தோன்றி மறைகின்றன. கல்லூரியின் கேற்றுக்கருகில் நிற்கும் காவலன் இன்றும் அதே இடத்தில் நிற்கின்றான். காக்கிச் சட்டையும் காக்கிக் களிசாணும் அணிந்து நிற்கின்ற அந்தக்

கேற் காவலன்மீது எனது பார்வை இறுதியாகப் பதிக்கின்றது. அவனைக் கண்டதுமே எனது சிரிப்பு அதிகமாகின்றது. அந்தக் கல்லூரியின் எனது இளமைக் கால நினைவுகள் திரும்புகின்றன. எல்லாவற்றிற்கும்மேலாக இந்தக் கேற் காவலனுடன் எனக்குண்டான தொடர்பையும் அவன் எனக்குச் செய்த உதவியையும் நினைத்தப் பார்க்கின்றேன்.

நான் படித்து முடித்துவிட்டு வேலையேதுமற்றிருந்த காலம் அது. அப்பொழுதெல்லாம் என்னைப்பற்றிச் சோம்பேறி என்ற பொருள்படப் பின்னுக்குப் பேசி முன்னுக்குப் புத்திமதிகள் கூறிய பெரிய மனிதர்கள்தான் எத்தனைபேர்? எனக்கு ஒரு வேலையானும் எடுத்துத் தருவதற்கு ஓடியாடித் திரிந்த கருணைவான்கள்தான் எத்தனைபேர்? அந்த இருள் சூழ்ந்த காலத்தை எண்ணி நான் அடைந்த வேதனைகள்தான் எத்தனை? அதைவிட என்னைப்பெற்ற தாய் அடைந்த வேதனைகளுக்குத்தான் எல்லையுண்டா? வாரா வாரம் அரசாங்கத்தால் வெளியிடப்படும் 'வர்த்தமானி' பத்திரிகையைப் படித்தவாறு எனது பொழுது போய்க்கொண்டிருந்தது. வாரம் தவறாது அவைகளை வாங்கி வாசித்து அலுத்துப்போவதுடன் அப்பிளிக்கேசனுகள் அனுப்பியும் நான் அடையும் ஏமாற்றங்கள்தான் எத்தனை?

நான் ஏமாற்றம் அடைந்த நாட்களுக்கு எண்ணிக்கை இல்லாவிட்டாலும் அன்றைய ஒரு தின வர்த்தமானியில் நான் எதிர்பார்க்கின்ற விரும்புகின்ற அறிவித்தலொன்று இருக்கக் கண்டேன். மிகுந்த ஆவலுடன் வாசித்துப்பார்த்தேன்.

'இலங்கை வங்கியில் எழுது வினைஞர் களுக்கான வெற்றிடங்கள்.'

'வேண்டிய தகமைகள் ஒவ்வொன்றாக வரிசைப் படுத்தப் பட்டிருந்தன.'

கேட்கப்பட்டிருந்த எல்லாத் தகமைகளும் என்னிடம் இருக்கின்றன. இங்கு சொல்லப் பட்டுள்ள தகமைகளைவிட அதிகமான தகமைகள் என்னிடமுண்டு. அதாவது ஒரே முறையில் ஏழு திறமைச் சித்திகளுடன் சித்தியெய்தியிருக்கிறேன். இதுமட்டுமல்ல சிங்களம் கூட திறமைச் சித்தியுடன் சித்தியெய்தியிருக்கின்றேன். இவைகளை நினைக்கும்பொழுது இந்தப் பதவிகளிலொன்று எனக்குத் தான் என்று எனக்குள்ளேயே எண்ணிக்கொண்டேன். அப்பிளிக்கேசன் அனுப்ப முன்னமே கற்பனையில் ஒரு வித மனமகிழ்ச்சி.

தொடர்ந்து வர்த்தமானியை வாசித்தேன். விண்ணப்பதாரிகள் அனுப்பவேண்டிய பத்திரங்களின் தேவைகள் அதில் விளம்பரப்படுத்தப்பட்டிருந்தது

இவற்றுள் ஒன்றைத் தவிர மற்றைய எல்லா நற்சாட்சிப் பத்திரங்களும் என்னிடம் முன்னேற்பாடாகவே இருக்கின்றன. தனிமனிதர்களிடமிருந்து நான் பெற்ற நற்சாட்சிப் பத்திரங்கள் ஒன்று இரண்டாகப் பல இருந்தன. இலங்கையிலேயே அதிகப் படியான நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரே ஒரு தேர்தற்றெருதி எனது தொகுதியேயாகும். அத்தனை நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களிடமும் பெற்ற நற்சாட்சிப் பத்திரங்களும் என்னிடமிருக்கின்றன. இவைகளைவிட எனது பகுதி

ஜே. பிக்களிடமிருந்து பெற்ற நற்சாட்சிப் பத்திரங்களுக்கும் அளவேயில்லை. நான் இறுதியாகப் படித்த கல்லூரியின் அதிபரிடமிருந்து பெறும் நற்சாட்சிப் பத்திரம் மட்டுமே இன்னும் பெருதிருந்தேன்.

அரசாங்கப் பாடசாலை யொன்றிற் படித்து இரண்டு முறைகள் எழுதிய பரீட்சைகளிலும் நான் ஏனோ சித்தியெய்தத் தவறிவிட்டேன்? அரசாங்கக் கல்லூரியை விட்டுவிடல்கி பிரத்தியாகக் கல்லூரியில் சேர்ந்து படித்தேன். ஒருமுறை பரீட்சை எழுதிவிட்டுக் கல்லூரிக்கே போகாமல் நின்றுகொண்டேன். நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த நான், வயது முதிர்ந்த தந்தையிடமிருந்து பணம் பெறவேண்டியிருக்கின்றதே என்ற மன வேதனையும், அந்த ஆண்டு நிச்சயமாகப் பாஸ் பண்ணியே தீருவேன் என்ற தீர்க்கதரிசனமான எண்ணமுமே நான் கல்லூரிக்குப் போகாமல் நின்று விட்டதற்குக் காரணங்களாகும். அடுத்த ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதத்திற்கு முன்பே நான் எழுதிய பரீட்சையின் பெறுபேறுகள் வந்துவிட்டன. நான் நினைத்திருந்தவை வீண்போகவில்லை. நல்ல திறமையாகச் சித்தி எய்தியிருந்தேன். பெறுபேறுகள் வந்த அடுத்தவாரமே வந்த வர்த்தமானி அறிவித்ததையும் காணுகின்றேன். மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையும் வேண்டுமா?

அறிவித்தலைக் கண்ட அடுத்த நிமிடமே கல்லூரியை நோக்கி விரைந்து சென்றேன், அதிபரின் நற்சாட்சிப் பத்திரத்தை அன்றே பெற்றுவிடவேண்டுமென்பது என் எண்ணம்.

கல்லூரியில் நிலவிய அமைதியைக் கண்டபின்பே அது ஏப்

பிரல்மாத விடுமுறை என்பது நினைவில் வந்தது. கல்லூரியின் காரியாலயம் மட்டும் திறந்திருப்பது எனது அதிஷ்டம்தானோ என்னவோ? சன்னலிலூடாக அதிபரின் ஆசனத்தை நோக்கினேன். நான் அதிஷ்டக்காரனே தான். ஏனெனில் அந்த விடுமுறை நாட்களில்கூட அதிபர் அங்கிருக்கிறாரே! அதிபர் யாருடனோ உரையாடிக்கொண்டிருந்தார். அவர்களின் உரையாடல் முடியும்வரை காரியாலயக் கதவருகில் நின்றிருந்தேன். காரியாலயக் கிளாக் என்னை நோக்கினான். என்ன வேண்டுமென்பது அவனின் பார்வையின் பொருள். நான் வந்த விஷயத்தை அவனிடம் விபரமாகக் கூறினேன் கிளாக் என்னிடம் திருப்பிக் கேட்டான்.

‘கல்லூரிப் ஃபீஸ் எல்லாம் கட்டிவிட்டீரா?’

இது என்ன நான் ஒன்றைப் பற்றிக் கேட்க அவன் வேறு எதைப்பற்றியோ கேட்கின்றானே?

‘அதெல்லாம் அப்பவே கட்டி முடித்துவிட்டேனே; நான் கல்லூரியிலிருந்து விலகியே நாலு மாதத்திற்கு மேலாகி விட்டதே’ நான் பொறுமையுடன் கூறினேன். அவன் நம்பவில்லைப்போலும். அலுமாரியென்றைத் திறந்து பெரிய கொப்பியொன்றை எடுத்து புரட்டிப் பார்த்தான். எனது பெயரையும் படித்த ஆண்டையும் கூறினேன். அதிபர் கூட என்னையும் கிளாக் கையும் இடைக்கிடை பார்த்துக் கொண்டே உரையாடிக்கொண்டிருந்தார். கிளாக் தன் கையில் வைத்திருந்த அந்தப் பழைய கொப்பியை முடிவான ஃபீசிற்கு டிமிக்கி கொடுத்தவ

களின் பெயர்ப் பட்டியலில் எனது பெயர் இல்லைப்போலும். கிளாக் மீண்டும் என்னிடம் வினவினார்.

‘போன வருஷம் கன்ரீன் உடைத்தவர்களில் நீரும் ஒரு வந்தானே?’

அவனது இந்தக் கேள்வி எனக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கியது.

‘நீர் அப்படிச் செய்திருக்க மாட்டீர் என்று என்ன உறுதி’

‘நான் அப்படிச் செய்தேன் என்பதற்கு என்ன உறுதி’ என்று கேட்டுவிட வேண்டும் போலிருந்தது எனக்கு. ஆனால் நான் அப்படிச் கேட்கவில்லை ஏனெனில் அவன் கோபமடைந்தால் நற்சாட்சிப் பத்திரமே கிடைக்காதே; நற்சாட்சிப்பத்திரத்தில் கையொப்பம் இடுவது அதிபராக இருந்தாலும் உண்மையில் நற்சாட்சிப் பத்திரத்தை எழுதுவது கிளாக்தான். இதுவே அக்கல்லூரியின் வழக்கமும் கூட.

‘உமக்கு அதிபரிடமிருந்து நற்சாட்சிப்பத்திரம் வேண்டுமென்றால் உம்மைப் படிப்பித்த வகுப்பாசிரியரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வாங்கிவர வேண்டும்.’

முன்பு மற்ற மாணவர்கள் நற்சாட்சிப்பத்திரம் கேட்டவுடனேயே தானே எழுதி அதிபரிடம் கையொப்பம் வாங்கி உடனேயே கொடுத்துவிடுவான். நான் கேட்கும்பொழுது கடிதம் வேண்டுமென்கிறானே! நான் எனக்குள்ளேயே நினைத்துக் கொண்டேன்.

‘கல்லூரி விடுமுறை விட்டிருக்கிறார்களே; ஆசிரியர் எங்கு போயிருப்பாரோ? அவரின் வீடு

கூட எங்கு இருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியாதே!’ நான் கவலையுடன் அவனை நோக்கினேன்.

அதிபர்கூட எங்கள் உரையாடலை நோக்குவது போல் தெரிந்தது. அதிபர் சிரித்தவாறு எங்களிருவரையும் நோக்கிக் கொண்டிருந்தார். அவர் சிரிப்பது கடமை உணர்வுடன் உரையாடுகின்ற கிளாக்கைப் பார்த்தா? அல்லது வாடிய முகத்துடன் உரையாடுகின்ற அம்பாவி யாகிய என்னைப்பார்த்தா?

‘உமது வகுப்பாசிரியரின் பெயர் என்ன?’ கிளாக் கேட்டான்.

‘தர்மலிங்கம்’

‘தர்மலிங்கம் மாஸ்டரின் வீடு வெள்ளவத்தையிலிருக்கு; காலி ரோட்டில் பிளாசாத்தியேட்டருக்கு எதிர்ப்பக்கம்’ கிளாக்கே கூறினான்.

அதற்குமேல் கிளாக்குடன் பேசுவதில் பயன் இல்லை என்று எண்ணினேன். கிளாக் சொல்லுவதைத்தான் அதிபர் அதிகமாக நம்புவார் என்பது உண்மையே. அதிபரின் பார்வையிலேயே கிளாக்கின் முடிவுதான் அவரின் முடிவும் என்று புரிந்துகொண்டேன்.

கிளாக் கூறிய அறை இலக்கத்தை மனப்பாடம் செய்தவாறே கல்லூரிக்கு வெளியே வந்தேன். தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு வந்த நான் ‘என்னதம்பி?’ என்ற குரலைக் கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தேன். கல்லூரிக் தேற்காவலன் என்னைப் பார்த்தவாறு நின்றான்.

‘என்ன தம்பி முகம் வாடியிருக்கே?’ அவன் மீண்டும் கேட்

டான் அவன் கேட்ட கேள்வி எனக்கு ஒருவிதத்தில் ஆறுதலாகவும் இருந்தது. கருட்டிற்கு அல்லது பிடிக்கு ஒருசதம் இரண்டுசதம் குறைந்தால் என்னிடம் தான் கேட்டு வாங்குவான். நான் இங்குபடிக்கும் பொழுது இப்படியாய் இவனுடன் எனக்கு அறிமுகம் ஏற்பட்டது.

கல்லூரியை விட்டு விலகி நான்கு மாதங்களின் பின்பே அவனைச் சந்திக்கின்றேன். அவனுடைய சுகதுக்கங்களை விசாரித்துவிட்டு எனது கதையை அவனிடம் கூறினேன். தர்மலிங்கம் மாஸ்டரிடம் கடிதம் வாங்குவதற்காக வெள்ளவத்தைக்குப் போகின்றேன் என்பதையும் கூறினேன்.

'நான் உமக்கு பிறின்ஸ்பீலிடம் கரெக்டர் சேட்டிபிக்கம் வாங்கித் தரட்டுமா, தம்பி?'

அவன் என்மேல் இரக்கப் பட்டான்போலும்.

'எப்படி உன்னால் முடியும்?' நான் ஆச்சரியத்துடன் அவனை நோக்கினேன்.

'அதெல்லாம் நான் செய்து தருகிறேன். ஆனால் காசு கொஞ்சம் கையில வைக்க வேண்டும்.'

ஆருடைய கையில வைக்க வேண்டும். நான் ஆச்சரியத்துடன் அவனை நோக்கினேன்.

'எவ்வளவு கொடுக்க வேண்டும்?'

கிளாக்து ரைக்குத் தான்.

ஐஞ்ச ரூபா மட்டில் கொடுத்தால் போதும் நல்லா எழுதித் தருவான்.

'என்னிடம் இப்போழுது காசில்லையே'

'என்னிடம் கூடக்காசில்லையே தம்பி; இருந்தா அதையாவது கொடுத்து உமக்குச் சேட்டிபிக்கம் வாங்கித் தந்திடுவன்'

'புதுச்சேட்டித் தெருவி லுள்ள எனது வீட்டிற்குப்போய் காசு எடுத்து வரட்டுமா?'

'ஓம்தம்பி; உமது பெயரையும் பாஸ் பண்ணின வருசத்தையும் ஒரு துண்டில எழுதித் தந்திட்டுப் போம்; நான் போய் கிளாக்கிடம் சொல்லுறன்'

ஒரு சில மணித்தியாலங்களின் பின் மீண்டும் அந்தக் கேற்காவலனிடம் சென்றேன் வீட்டில் வாங்கி வந்த ஐந்து ரூபாவை அவனிடம் கொடுத்தேன்.

நாங்கள் இருவரும் ஒன்றாக நிற்பதை கண்ட கிளாக் வெனிக் கேற்றுக்கே வந்து விட்டான் கேற்காவலன் சுற்றுமுற்று பார்த்து விட்டு அந்த ஐந்து ரூபாவையும் கிளாக்கின் கையிலுள் செலுத்தினான். கிளாக் எந்தவிதபயமும் இல்லாமலே அவன் கொடுத்த ஐந்து ரூபாவை லோங்ஸ் பையிலுள் செலுத்திவிட்டு சேட் பையிலுள் இருந்த நற்சாட்சிப் பத்திரத்தை என்னிடம் தந்தான். சற்றுமுன் தான் அதிபர் கல்லூரியை விட்டுப்போன தெரியும் போலும்

நற்சாட்சிப் பத்திரத்தை நான் வாசித்துப் பார்த்தேன் இதைத்தவிரந்த என்னிடமுள்ள வேறு எந்த நற்சாட்சிப் பத்திரத்திலும் என்னைப்பற்றி இவ்வளவு திறமாக எழுதியிருக்கவில்லை என்று எண்ணுகிறேன்

கிளாக் 'எல்லாம்சரிதானே' என்று சொல்லிவிட்டு காரியாலத்தை நோக்கி நடக்கின்றான்.

'பெரிய மனிதர்களின் வேலையைப் பார்த்தாயா தம்பி? காசு

என்று சொன்ன உடனேயே சேட்டிபிக்கம் தந்துவிட்டான்! கோட்டும் குட்டும் போட்டுக் கொள்ளுவாங்கள். பேச்சை மட்டும் உயர்வாக்க இங்கிலீசிலே கதைச்சுக் கொள்ளுவாங்கள். செய்யிறதெல்லாம் பெரிய மோசடி. வேண்டிறதெல்லாம் லஞ்சம். அவனுக்கு ஐஞ்ச ரூபா கொடுக்காவிட்டால், நீர் உம்முடைய வகுப்பாரியரிடம் கடிதம் வாங்கிக்கொண்டு வந்தாலும்கூடத் தந்திருக்க மாட்டான். ஏதாவது சாக்குப் போக்குச் சொல்லித் திருப்பி அனுப்பி விடுவான். பிறின்ஸ்பீலுக்கு முன்னுக்கு மட்டும் நல்லவன் மாதிரிக் கதைப்பான். கடமை உணர்ச்சியுள்ளவன் மாதிரி நடப்பான். பிறின்ஸ்பிலும் நம்மளப்போல அப்பாவி. இவற்றை நடப்பில மயங்கிவிடுவார்'

என்னைப் போறுத்தவரை மனச்சாட்சி உறுத்துவதுண்டு. இப்படிக்குறுக்கு வழிகளால் காரியம் சாதிப்பது அயோக்கியத்தனம் என்பதும் எனக்குத் தெரியும்.

தெரியும். ஆனால் என்ன செய்வது? நாரிப்போன இந்தச் சமுதாய அமைப்பை மாற்றினால் தான் இது தீரும் என்பதும் எனக்குத் தெரியும்.

அவன் அன்று கூறியவை இன்னும் என் காதுகளில் ஒலிக்கின்றன. பஸ் வண்டியில் இருந்தவாறே கேற்காவலன் இருக்கின்ற கூடாரத்தை நோக்குகின்றேன். அன்று எனக்கு நற்சாட்சிப்பத்திரம் வாங்கித்தந்தவன் அங்கு இல்லை. அந்த இடத்தில் வேறொருவன் புதியவன்.

அன்று அவன் வாங்கித் தந்த நற்சாட்சிப் பத்திரத்தின் மூலம் அந்த வங்கி வேலை எனக்குக் கிடைக்கா விட்டாலும், இன்று நான் நல்ல அரசாங்க உத்தியோகமொன்றில் இருக்கின்றபொழுதிலும் இந்த இடத்தில் வரும்பொழுது எல்லாம் எனக்கு அதுதான் ஞாபகம் வந்துவிடும்.

பஸ் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. ★

பொன்னைக் காட்டிலும் குணமே உயர்ந்தது. கோடிக் வரன் என்று அழைக்கப்படுவதை விட நல்லவன் என்று அழைக்கப்படுவதையே நான் விரும்புகிறேன்.

பிளாடல்

ஒரு பொய்யைச் சொல்லி எக்கச்சக்கமான நெருக்கடியிலிருந்து தப்புவது எளிது. ஆயினும், பொய்யை விடுத்து, உண்மையைச் சொல்லி, நெருக்கடியில் அகப்பட்டுக் கொள்வதினுள்ள ஆனந்தத்தின் அழகே தனி.

மாண்டேகு

மலையக இலக்கியக் கடிதம்

நாவல் நகர், பி. மகாலிங்கம்

பிரச்சனைகளின் பிறப்பிடமான மலையகத்தில் சலசலப்போடு பிரச்சனைகள் தலைதூக்குவதும் அதுசட்டென்று அடங்கிவிடுவதும் சர்வசாதாரண நிகழ்ச்சிகளாகிவிட்டன. இலக்கியப்பிரச்சனையிலும் கூட இதே அந்த நிலைதான். கடந்த சிலவாரங்களாக மலையகத்தின் எல்லா இலக்கிய அபிமானிகளும் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் குறித்துப்பேசினர். இந்தப்பேச்சுக்களுக்குத் தூண்டுகோலாக இருந்தவர் திரு. ஏ. பி. வி. கோமஸ் அவர்கள்தான். 'சிந்தாமணி' வார இதழில் அவர் கிளப்பிய கருத்துக்களால் ஒருசர்ச்சையே ஏற்பட்டுவிட்டதெனலாம். பலர்பலகோணங்களில் தெரிவித்த கருத்துக்களை ஒப்பு நோக்குமிடத்து சங்கம் ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவுக்கு மாத்திரம் சொந்தமாகிவிட்டது என்று கருதுவது கூடப்பொருந்தும். ஏனெனில் அத்தனைபேருடைய கருத்துகளும் அத்தகைய ரீதியிலேயே அமைந்து விட்டிருக்கிறது. எத்தனையோ வருடங்களாக உத்தியோகஸ்தர் தெரிவே இல்லாமல் சங்கம் இயங்கிவருவது இலேயே சங்கம் ஏதோ ஒரு எதேச்சாதிகாரரீதியில் இயங்குகின்றது என்பதை புலப்படுத்தியிருக்கின்றது. சங்கத்தின் பொறுப்பான பதவி வகிப்போர் இலக்கியத்திற்கு வரம்புசெட்டி 'மலையகம்' என்ற முத்திரை குத்திக்கொண்டு அதற்கு மீறி இலக்கியம் படைக்கக் கூடாது என்ற தோரணையில் வேலி போட்டதே முற்றாகப்பிழை என்பதை பொது 80சத விகிதமானோர் எதிர்க்கின்றனர்.

எழுத்தாளன் என்பதே ஒரு சங்கம்; இதற்குப் புறம்பாக சங்கம் எதற்கு? ஒன்று கேட்போரும் கூட இருக்கத்தான் செய்கின்றனர் இருந்தாலும் எழுத்தாளன் சம்பந்தப்பட்டபிரச்சனைகள் குறிப்பிடும் போது சங்கம் ஒன்றின்மூலம் பிரச்சனைகளுக்கு முடிவுகாணவிழைய வேண்டிய சமயங்களில் சங்கம் என்பது இன்றியமையாததாகக்கருதவும் இடம் ஏற்பட்டு விடுகின்றது. எப்படியோ இந்தசர்ச்சைக்கு தவும் இடம் பொறுப்பானவர்கள் இனியும் தொடர் காரணகர்த்தாக்களான பொறுப்பானவர்கள் இனியும் தொடர்ந்து வாழாவிருப்பதை விட்டுவிட்டு சங்க வளர்ச்சிக்கு வழி கோலும் முயற்சிகளில் ஈடுபட வேண்டும். இது இன்றைய விழிப்புமிக்க மலையக இலக்கியக்கர்த்தாக்களின் ஆவலாகும்.

இப்போதெல்லாம் மலையகத்தில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளில் கலை நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெறுவது சர்வசாதாரணமாகிவிட்டது. மலையகத்தில் பாரம்பரிய கலைநிகழ்ச்சிகள் அடிக்கடி நடைபெறவும் மலையக பாரம்பரிய கலைகள் மீண்டும் புத்துயிர் பெறவும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த விழிப்புணர்ச்சிகளுக்கு தூண்டுகோலாக திரு. இரா. சிவலிங்கத்தை பொதுச் செயலாளராகக் கொண்டு இயங்கிவரும் மலையக முன்னணியின் இளைஞர்கள் செயல்பட்டு வருவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அறிமுகச் சுருள்

'எனது தகப்பன்
பள்ளி வாசலின் தர்ம கர்த்தா;
சமாதான நீதவான்;
முத்த அண்ணன் பட்டதாரி;
மற்றவர் மத்திய வங்கியில் இலிகிதர்.

இப்படியாக
அந்த இளைஞன்
தன்னை,
அறிமுகம் செய்து கொண்டான்.

புதியவரான அவரைச் சூழ்ந்து
நாங்கள்
கதைகள் கேட்டு களிப்புற்றிருந்தோம்.

தேனீர் வந்தது
குடித்து மகிழ்ந்தோம்.

எங்களுக்கெல்லாம் தகப்பனே போன்ற
எங்களுள் முதியவர்,
சிகரட் பெட்டியை எடுத்து விரித்து
மெல்ல நீட்டினார்.

"திக்குவல்லு கமால்"

'சடக்' கென ஒன்றை இழுத்து.....
உதட்டுக் கிடையில் பதித்து.....
பற்றவைத்து.....
சுருள் சுருளாக புகையை ஊதித்
தொடர்ந்து கதைத்தார்,
அந்த இளைஞன்!

அக்கணந்தான்
அவர்
எனக்குச் சரியாய் அறிமுகமானார்.

பந்தலில் பாம்பினை தொங்கவிட்டேயதை
பன்மலர் மாலையென்றார் — அதை
நம்பிட நாமென்ன ஞாலத்தில் மூடரோ
நாகத்தைக் கொன்று விட்டோம்.

வேசியின் தோற்றத்தை கூசாமலேயவர்
வீதியிற் கீறி வைத்தார் — அதை
கூசிடப் பார்த்திட்டு கோபமடைந்த நாம்
சாண மெறிந்த விட்டோம்.

நல்லதோர் ஊரினில் நாற்பெரும் சந்தியில்
நன்னரும் சிற்பமென்றே — சீலை
யில்லாததோர் சிற்ப மிங்கிவர் வைத்திட
இல்லாமற் செய்து விட்டோம்.

கன்னற் கவிதைகள் செய்கின்றே னென்றெமை
காமாந்து செய்ய நின்றார் — பொன்
கண்ணத்தில் நஞ்சென உள்ள கவிதையைக்
கீழேயே சிந்தி விட்டோம்.

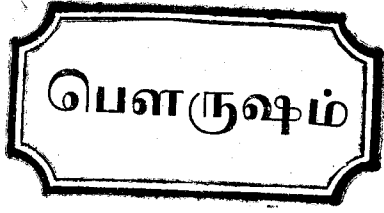
ஆவியைப் போக்கிடும் ஆலமே நிந்தனின்
ஆயாசந் தீர்க்கு மென்று — அவர்
கூவியழைத்தெமை தீமை புகல்கையில்
காறியு மிழந்து விட்டோம்.

வீட்டிலே தோட்டத்தில் தானும் கனிந்தங்கே
வீரூப்புப் பேசுகின்ற — இந்த
ஏட்டுச்சுரைக் காயுமின்கனி தானென்று
ஈனம் மொழிகிறதே.

அந்த ரயில் போகிறது

வதிரி சி. ரவீந்திரன்

கோட்டை ரயில் நிலையம்
குழுமியுள்ள மக்கள் கூட்டம்
நாட்டை விட்டேகுதற்கு
நாற்புறமும் சன நெருக்கம்
தலைமன்றார் புகைவண்டி
தயங்கி அழுதழுது
நிலையத்துள் அசைந்து வந்து
நின்றவுடன் சோக கானம்
பாடுபட்டு உழைத்ததனால்
பச்சை இரத்தம் செத்ததன்றி
பலனென்ன கண்டோ மென்று
நாடுவிட்டு அகதிகளாய்
நம்மிதயத் தொழிலாளன்
நாவசைக்க ஈரமின்றி
நல்லிதயம் குமுறுகிறான்.
காதலனைப் பிரிந்து செல்லும்
காதலின் உயிர்த்துடிப்பு
தலைமகனைப் புதைத்த மண்ணை
தடவி முகர்ந்து விட்டு
மதலை மொழிக் குழந்தையழ
மார்பணைத்துப் பால் கொடுக்கும்
அபலைப் பெண் அழுதழுது
ஏறுகிறாள் ரயில் தனிலே!
உள்ளும் நிறைந்த இருள்
எதிர்கால உலகு மிருள்
களளமிலா துழைத்தவர்கள்
கலங்கி மனம் புழுங்க
அந்த ரயில் போகிறது
மனப் புகையை கக்கிறது

எஸ். ராஜகோபாலன்

அரைகுறையாகப் புதையுண்டு போய்க் கிடந்தன.

காற்று ஒழுங்கு பிசகாமல் வீசிக்கொண்டிருந்தது.

இவனுக்கு இவையெல்லாம் தற்செயலான புதிய காட்சிகள் போல் தோன்றின. எனவே இவன் அங்கேயே நிற்குகொண்டிருந்தான்.

இவன் அந்த ரயிலில் ஏறி இங்கே வந்து இறங்கியதே ஒரு தற்செயலான சம்பவம். இவனே ஒரு தற்செயலான பிறவி. இதைத்தவிர இவனை அப்படி விசேடமாக எந்தச் சொல்லாலும் அடையாளம் காட்டிவிட முடியாது. தற்செயல்களுக்கு வியாக்கியானம் ஏது?

இவன், தான் இனிப் போய்ச் சேரவேண்டிய இடம் அவ்வளவு முக்கியமான இடமில்லைப் போலவும், அந்தச் சூழ்நிலையில் கொஞ்சநேரம் நின்றவிட்டுப் போவதால் அப்படி ஒன்றும் குடிமுழுகிப் போவதில்லையென்பபோலவும் அங்கேயே நிற்குகொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரம் அப்படியே நின்றவிட்டுத் தலையைத் தூக்கித் தண்டவாளத்தின் மேலாக வள்ள மரப் பாலத்தையும் அதனுள் கவியும் இருட்கூடலில் கதைபேசும் ஜோடியையும் வெறித்து நோக்கிவிட்டுப் பிளாட்போமில் பார்வையை ஒடவிட்டான்.

அப்போது அவர்களைக் கண்டான்.

அவர்கள் தினசரி 'யாருக்காகவோ' காத்துக்கொண்டு நின்று பழக்கப்பட்டவர்கள் போல் நிற்குகொண்டிருந்தார்கள்.

இவனும் அப்படியே நின்றான்.

அவர்கள் தோற்றத்தில் தாயும் மகளும் போலவும், நெருக்கத்தில் மாமியாரும் மருமகளும் போலவும், வேண்டிய போது சொற்களையும் சைகைகளையும் கலந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இப்படிப் பேசிக்கொள்ளாத சந்தர்ப்பங்களில் மகள்போல் தோன்றியவள், ஸ்டேசன் கூரையில் மின்னிக் கொண்டிருக்கும் விளக்குகளை எண்ணுவதுபோல வாயை அசைத்தும், விளம்பரப் பலகைகளில் உதிர்ந்துபோன எழுத்துக்களை வாசிக்க முனைந்தும், பிடரியில் தொங்கிய பின்னலை முன்னால் விட்டு ஒருமுறை ஒழுங்கு செய்தும் தனக்குப் பொழுது போகவில்லையே என்ற கஷ்டத்தை வெளிப்படையாகவே சமாளித்துக் கொண்டிருந்தாள். மற்றவள், அதிமுக்கியமான காரியத்தை எதிர்நோக்கிப் பிரயாணம் செய்ய வேண்டியவள் போல் ரயில் வரவேண்டிய திக்கில் நோக்குவதும், உதட்டைப் பிதுக்குவதும், உடைந்துபோன நெருப்புக் குச்சியால் பல்விடுக்குகளில் இறுகிப்போன பாக்குத் துகள்களை வெளியேற்றி மறுபடியும் பற்களால் அரைப்பதும் இடையில் இந்தப் புதியவனைக் கவனிப்பதுமாக நின்றாள்.

ஒரு கணிசமான நேரம் கடந்தது. ஆயினும் ரயில் எதுவும் வந்தபாடியில்லை.

இவன், மரப்பாலத்தின் மேலே கதைபேசும் ஜோடியைத் திரும்பவும் பார்வையால் வெறித்துவிட்டு அவர்கள் பக்கமாக வந்தான். அவர்களை விட்டால் அந்தப் பிளாட்போமில் அவ்

ஸ்டேசன் விளக்குகள் மின்ன ஆரம்பித்த மாலே நேரக்கருக்கலில், பிளாட்போமில் 'கசகச' வென நின்ற ஜனச் சிதறலை உசார்ப்படுத்தியவாறு வந்து நின்ற அனாதை ரயிலிருந்து அவதியோடு இறங்கிய கும்பலின் பின்னால், ஒரிரு பொறுமைசாலிகளோடு இவனும் ஒருவனாக இறங்கினான்.

வாசலில் சிரத்தையில்லாமல் நிற்குகொண்டிருந்த காக்கிச் சட்டைக்காரனின் கையில், வலியச் சென்று தன் டிக்கட்டைக் திணித்துவிட்டு வெறுங்கைகளை வீசியபடி எதிர்ப்புற ரயில்வே லயினை ஒட்டிய பிளாட்போமுக்கு வந்தான்.

அது ஒரு சின்ன ஸ்டேசன். எதிரும் புதிருமாக நிமிடத்துக் கொருமுறை ஒடும் 'டீசல்' களுக்காக நீண்டுகிடந்த தண்டவாளங்களுக்கிடையே அந்த ஸ்டேசன் இறுக்கிப் பொருத்தப்பட்டதுபோல் கிடந்தது. இதன் முன்புற வாசலோடு சங்கமிக்கிற ஸ்டேசன் றோட்டால் வந்து, அதன் அந்தலையிலுள்ள ஒரு மரப் பாலத்தில் ஏறி இந்தப் பக்கம் இறங்கிவிட்டால் ஸ்டேசனுக்குள் நுழைந்துவிட

லாம். இது டிக்கட் எடுத்துப் பிரயாணம் செய்பவர்களுக்குரிய வழி. மற்றவகையான பேர்வழிகளின் வசதியை முன்னிட்டு ஸ்டேசனின் எல்லாப் பக்கங்களிலும் வாசல்கள் இருந்தன.

ஸ்டேசனென்றால், எப்பொழுதும் சள்ளாவென்று கொட்டிக்கொண்டிருக்கும் அல்லது ஒருபோதுமே கொட்டாத தண்ணீர்க் குழாய், நாற்றமெடுக்கும் கக்கூஸ்கள், ரேஸ் பத்திரிகைகளிலேயே முழு நேர அக்கறை கொண்ட உத்தியோகத்தர்கள், வாங்குகளில் முட்டைப் பூச்சிகளின் ஏகபோகம் என்னும் பொதுவான லட்சணங்களுக்கு முரணாகாமல் இருந்தது அது ஸ்டேசனுக்கு மேற்கே அமைதியான கடற்பரப்பு. கரையோரமெங்கும் தாழைப் புதர்கள்—உள்ளே கொலை விழுந்தாலும் வெளியிலிருந்து தெரிந்துகொள்ள முடியாத அளவுக்கு அல்லது உள்ளேயிருந்து வெளியே பார்த்துப் பயப்படமுடியாத அளவுக்கு—மண்டிப்போய்க் கிடந்தன. தண்டவாளத்தின் ஓரமாக நிலத்தை மண்ணரிப்பிலிருந்து பாதுகாக்கவேன்று இங்கிலீசுக் காரன் காலத்தில் போட்ட கருங்கற் பாறைகள் மண்ணிலே

கொன்றும் இங்கொன்றாமாக ஒரு சிலர்தான். ஆகவே சம்பிரதாயமாக விசாரிப்பதற்கு வேறு எவரும் அருகில் இல்லை என்ற நியாயமான காரணத்தைத் தனக்குச் சாதகமாக உருவாக்கிவிட்டுத் தாய்போல் தோன்றியவளின் அருகே வந்தான்.

‘இங்கை, உங்களைத்தான். ஒரு விஷயம்.....’ அவள் அப்போதுதான் அவனைக் கண்டவன்போல் திரும்பினாள்.

‘பாமன்கடைக்கு இங்கையிருந்து எப்பிடிப் போகவேண்டுமென்று சொன்னால் நல்லம்.’

‘ஓ, பாமன்கடையோ! அவள் விழிகளும் வாயும் அகல விரிந்தன. ‘மிச்சம் கிட்டத்தானே! குறுக்கே போனால் நடந்துகூடப் போகலாம். பஸ்தான் இருக்கே, டேமினிட்டிலே போயிடலாம்.’

இவன், அவளுடைய சொல்லுமுகிலும் அபிநய பாவங்க விலும் கிராமப்புற நடனத்தின் கவர்ச்சியைக் கண்டவன்போல் தோன்றினான்.

‘இங்கை இருக்கே வில்லி அவனியூ, இதிலே இறங்கி, டேமினிட்ட நேராக நடந்தால் காலிரேட்டிலே ஏறலாம். அப்புறம் அதைக் கடந்து மெனின் பிளேசிலே திரும்பிவிட்டால் பேவ்மென்ட் பக்கத்திலே ரண்டு மூண்டு பஸ் நிற்கும். முந்தியே வெளிக்கிட்டு பஸ்ஸிலே ஒடிப் போய் ஏறவேண்டியதுதான். அது மெனின் பிளேஸ் கடந்து ‘ஹம்டன் லேனில் பூந்து புறப் பட்டுப் பிறகு ‘ஹை ஸ்டிரீட்டில்’ அள்ளிக்கொண்டுபோய்ச் ‘சபையர்’ எல்லாம் தாண்டி பாமன்கடை ஜங்ஷனிலே வலப் பக்கமாகத் திரும்புவான்.

அதுக்கு முன்னால் பாமன்கடை பிளாட்ரிலே நிற்பாட்டுவான் பாருங்கோ, அங்கை இறங்கி யிட்டால் விரும்பின இடத்துக்குக் கேட்டுக்கொண்டே போகலாம். இது என்ன பெரிய தூரம். இப்ப பஸ்ஸெல்லாம் என்னமாய்ப் பறக்குது தெரியுமோ?’

‘ஓ, மிச்சம் நல்லது’ என்று கூறிவிட்டு, இனித் திரும்ப வேண்டியதுதான் என இவன் நினைத்து முடிக்கவும், அவன்—

‘நீங்க இந்தப் பக்கம் முன்னே வரேல்லையா?’

‘வரேல்லை, கோச்சியிலே பலதரம் காலி, களுத்துறையைப் பார்க்கப் போயிருக்கிறேன். இந்த ஸ்டேசனுக்கு வந்தது சரியாக நினைவில்லை. ஏனென்ன இந்த லேனிலே எல்லா ஸ்டேசனும் ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருக்கு.’

‘நாங்களும் பாமன்கடைப் பக்கம் இருந்துதான் வாரோம். இந்தக் கோச்சிக்காகக் காத்துக் கொண்டு நின்று பாதி உயிரே போயிட்டுது.’

‘இனிக் கோச்சியிலையும் ஏறிவிட்டால் மிச்சமாய் இருக்கிற பாதி உயிரும் போய்விடும்தெரியுமோ?’ என்று கூறிவிட்டு இவன் மெல்லச் சிரித்தான். நகைச்சுவையை விரும்பி ரசிக்கும் ஒருவரிடமிருந்து பிறக்கும் உண்மையான சிரிப்பு அந்தப் பெண்ணிடமிருந்து எழுந்தது. தாயும் வேண்டியதற்கு மேலாகச் சிரித்தான். பிளாட்போமெங்கும் கலகலப்பு நிறைந்தது. கந்தோருக்கின்றிடுத்து ஒரு காக்கிச் சட்டைக்காரன் புதினம் பார்ப்பதுபோல் இந்தப் பக்கம் எட்டிப் பார்த்தான்.

இவனுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் நின்று பேசலாம் போல் தோன்றியது.

‘நாங்கள் இங்கை வந்து தான் எம்மளவு நேரமாய்ப் போச்சு! நேரம் என்ன ஆகு தென்றுசொல்லுங்க பார்ப்பம்?’

இவன் இடக்கையை நெற்றிக்குமேல் உயர்த்தி, மணிக் கூட்டைக் கூர்ந்து கவனித்து விட்டுச்சொன்னான்: ‘ஏழுபத்து’ இத்தனைக்கிடையில் இவனுடைய அங்க அசைவுகளின் அமைதியான ஒழுங்கை அந்தப் பெண் விழிகளை அகலவைத்து நோக்கினாள். இவன் அங்கை இடைக்கிட கவனித்ததுபோலவும் அவன் தன்மீது வீசும் பார்வைக்கு நன்றிக்கடலாகத் தான் புன்னகை புரிவதுபோலவும் காட்டிக் கொண்டான்.

‘அம்மாடி, எம்மளவு வேளையாய்ப் போச்சு! பிள்ளை பார்த்தியோ, இனி எப்பிடித்தான் வீட்டுக்குப் போவே? இங்கை பாரும், இவன் மார்க்கட்வரைக்கும் என்கூட வந்திட்டு அப்புறம் இங்கேயும் வந்து என்னைக் கோச்சியிலே அனுப்பிவிட்டுத் தான் தனியே வீட்டுக்குப் போவேனென்று அடம்பிடிச்சின்னு வந்தான். இங்கை வந்தால் எம்மளவு நேரமாயிட்டுது! இப்படி வருமென்று தெரிஞ்சு தான் நான் முன்னமே சொன்னேன், வராதே நில்லென்னு. நீங்களே சொல்லுங்க, டவுனியிருந்தாலும் எங்கேயும் விருப்பப்படி போய்வாறதென்னு நேரகாலம் வேண்டாமா?’ இவனுக்கும் மகளுக்குமிடையே தனது பேச்சினாலே கச்சிதமாக ஒரு பாலத்தையிணைப்பதோடு பக்குவமாய் ‘நிலைமையையும்’ விளக்கினான்.

‘உங்க வீடும் பாமன்கடைப் பக்கம் என்றுதானே சொன்னீங்க?’ தனக்குக் கொஞ்சப் பிடி கிடைத்ததைக் காட்டிக்கொள்ளாமல், அவர்கள் விரும்பினால் தனது துணை கிட்டுமென என்னும்படி வெகு சாதாரணமாகவே கேட்டான். இவனுக்குப் பிடிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று தான் அவள் அப்படிப் பேசினாள் என்பது இவனுக்குத் தெரியும் சந்தர்ப்பம் உடனேயே கிட்டியது.

‘நல்லதாய்ப்போச்சு போற இடம் கிட்டத்தட்ட ஒண்ணையிருந்தா இவளோடே நீங்களும் போகலாமே, ஆளுக்கு ஆள் துணையாயும் இருக்கும் இல்லியா?’

‘இப்போ யார் யாருக்குத் துணையென்றுதான் தெரியாம இருக்கு’ பழையபடி சிரிப்பு. இம்முறை காக்கிச் சட்டைக்காரன் எட்டிப் பார்க்கவில்லை.

‘பிள்ளை, வீட்டுக்குப்போனதும் மறந்துவிடாதே. வெளியே போட்டிருக்கிற உடுப்பெல்லாம் பத்திரமாய் எடுத்து உள்ளே போடவேணும். இராவோடு தொலைந்து போயிட்டால் நாளைக்கு நீதான் கவலைப்படுவே சொல்லியிட்டேன்.’

‘சரியம்மா’ அந்த ஒரு சொல்லில் பூரணமாக சம்மதம் தொக்கி நின்றது.

இவன் அவளோடு புறப் பட்டான்.

2

இருவரும் பிளாட்போயின் முடிவின் சரிவில் இறங்கி நடந்தனர்.

முன்னே சென்றவனை அப் பெண் முழுமையாக அளந்தாள். இருளிலும் நிதானமாகவும், நேரே கோடு கீறியது போன்ற ஒழுங்கிலும், நிமிர்ந்து நடக்கின்ற இவனைப் பின்தொடர்கின்ற போது, நாளாந்தம் கடைப் பிடித்து மனப்பாடமாக்கிவிட்ட சங்கதிகள் ஏதோ பழைய கதைகள் போலவும், தன் மனத்தின் அடித்தளத்தில் நெடு நாளாய்க் குறுகுறுக்கும் ஒரு இனந்தெரியாத கேள்வி தனக்குரிய பரிபூரண விடையைத்தேடி விரைவதுபோலவும் சில புதுமையான சலனங்கள் அவளை ஆட்டுகொண்டன.

நேற்றுவரை அரங்கேறிய காட்சிகளிலெல்லாம், திடீரெனத் தோன்றி உறவுகொண்டாடும் ஒரு அந்நியனுடன், ஒரு வார்த்தையே இனிமையாகப் பேசத் தெரியாத, அப்படிப் பேசும் அவகாசத்தை விரும்பாத, அப்பொழுதைய தாழாத தற்குறியுடன், அவன் இழுத்த திசையெல்லாம் ஓடி, இருளில் மறைந்தும் மறைவில் நுழைந்தும், இரு என இருந்து, நில் லென நின்று, மிக்க நெருக்கத்தில் அவனின் உடல் வெக்கையில் தவித்து, அவன் முச்சின் நெருப்பைச் சகிக்கமுடியாமல் திணறி, அவனின் வியர்வை மணத்தை முகர முடியாமல் தவித்து, அவனின் ஒரு நிமிட வெறி அடங்குவதற்குள் ஆறு கடந்து வந்ததுபோன்ற சலிப்பை அடைந்து... (ஓ! அந்த வேதனைதான் என்ன.....!) அப்போதெல்லாம் வெறும் கட்டளையை நிறைவேற்றுகின்ற பொம்மையைப்போல் இயங்கிய தன்மனம், இப்போது மாத்திரம் ஏனோ தெறித்துக்கொண்டு திரும்பிவிட முயல்வதும், ஓய்வதும்

மீண்டும் போராடுவதுமாக அலைக்கழிவதை உணர்ந்தாள்.

நான் இன்றைக்கென்று இப்படி ஆளாகின்றேனே, இதுவரை எத்தனைபேரைப் பின்தொடர்ந்திருப்பேன். அப்படி வந்தவர்களில் இவனும் ஒருவன்தானே! என்றாலும் இவன் நடந்துகொள்ளும் முறையில் வழக்கத்துக்கு விரோதமான ஏதோ ஒன்று... என் உணர்ச்சிக்கு மதிப்பளிப்பதைப்போல, தன் விருப்பத்தைச் சொல்லத் தயங்குவதுபோல, செயல்களால் அதன் ஆரம்பத்தைப் புரியவைக்கத் தெரியாததுபோல ஒரு புதுமை தோன்றவில்லையா? இன்றைக்கு இது ஒரு மாற்றந்தான். ஆனாலும் நோக்கம் எதுவோ அது முடிவில் நிறைவேறியே தீரவேண்டும் என்ற எண்ணம் இருப்பதில் இவனும் பழையவன்தானே! என்றாலும் முடிவுக்காக அவசரப்படாதவன் போலவும் இருக்கிறான். இன்றுவரை எவனுக்குமே விட்டுக்கொடாமல் அவனது அவசரத்தனத்தை எனக்குச் சாதகமாக்கிச் சமாளித்துப் பழக்கப்பட்ட எனக்கு இவன் ஒரு சவாலாக இருந்துவிடுவானோ?

‘கொஞ்சநேரம் இந்தக் கடலோரம் நின்றுவிட்டுப் போகலாமா? இவன் நடப்பதை நிறுத்தித், திரும்பிப் தலைகுனிந்து அவனை நோக்கி மிகவும் அமைதியாகக் கேட்டான்.

‘நேரமாயிட்டுதே! கொஞ்சம் நிற்கலாந்தான், எம்மளவு வேளைக்குத் திரும்புறோமே அம்மளவுக்கு நல்லதுதானே!’ என்று இவன் முகத்தைத் தன் விழிகளை மாத்திரம் மேலுயர்த்திப் பார்த்தபடி சொன்னான்.

நாட்டுப்புற சிங்களப் பெண்களுக்கேயுரிய மிகவும் அகன்ற கண்கள் அவளுக்கு. அவற்றை இன்னும் சிறிது உற்று நோக்கினால் விழிகள் பிதுங்குவது போலவும் இருக்கும். பரந்த மேடான நெற்றி. தசைப்பிடிப்பான கன்னங்கள். இடையை இறுக்கியபடி சிவப்பும் பச்சையுமான பூக்கள் சிதறிப்போய்க் கிடக்கும்—வெண்ணிற பிளவுசுக்குப் பொருத்தமான அரைப்பாவாடை. மற்றும் வழக்கம் போல ஒரு பதினாறு வயதுப் பெண்ணுக்குரிய லட்சணங்கள். என்றாலும் அந்த ஸ்டேசன் விளக்கின் ஒளியிலும் அவள் சாதாரண ஒரு அழகியாகத் தான் தோன்றினாள்.

இருவரும் ‘ரயில்வே லயினின்’ ஓரமாகச் சிறிது தூரம் நடந்து பிறகு ‘லயினைக்’ கடந்து மணற்பரப்பில் இறங்கினார்கள். கடக்கும்போது அவளுடைய கையை இவன் மெல்லப் பற்றினான்.

‘எனக்கு முன்னேயெல்லாம் நல்ல பழக்கம். கோச்சி பக்கத்தே வார்போதுகூடப் பயமில்லாமல் கடப்பேன்’ என்று அவள் கூறினாளாயினும் துணையை விரும்புவதைத் தெரிவிப்பதுபோல அவளுடைய பிடியும் சிறிது இறுகியது.

‘நீ பயப்படாதவன்தானே. எனக்குத்தான் ஆரம்பத்திலே ரொம்பப் பயமாய் இருந்தது. அப்புறம் இந்தக் கையைப் பிடிச்சதும் எல்லாம் தெளிஞ்சிட்டுது. இப்பவும் என்னவோ விட மனம்வரேல்லே. இப்பிடியே இருக்கலாம்போலத் தோணுது. இம்மளவுக்கு நீ மிச்சம் அதிகமான பெண்ணாய் இருக்கிறாயே! இனிமே பொல்லாதவளா ஆக மாட்டாயே?’

பதிலுக்கு அவள் இவன் கையை இன்னும் இறுகப் பற்றினாள். அப்படிச் சொல்லக்கூடிய அளவுக்குத் தான் ‘பொல்லாதவளாக’ ஆகமாட்டாள் எனக் கூறுவதுபோல் இருந்தது அது. இவன் தன் கைகளால் அவனின் இடையை வளைத்துக் கற்பாறைகளினூடே ஓடிய வழியாக அவளை நடத்தி வந்தான். இருவரும் கடலைகளை நோக்கியபடி சிறிது நேரம் நின்றார்கள்.

‘இங்கேயே ஒரு கல்லிலே இருப்போமா?’

‘இருப்போம், நான்தான் சொன்னேனே! வேளைக்குத் திரும்பிவிட வேணும் என்று. அங்கே அம்மா காத்திருப்பாள்’ அவளுடைய மெல்லிய சிரிப்பிலே இவனும் கலந்துகொண்டான்.

இருவரும் ஒரு கல்லில் தட்டையான மேற்பகுதியில் அருகருகாய் அமர்ந்தனர். அவளின் இடையில் பதித்திருந்த தன் கையை விட்டுவிட்டால் அவள் விழுந்துவிடலாம் என்று எண்ணியவன் போல் தான் நகர்ந்து அவளுக்கு இன்னும் இடமளித்தான். அவளோ, இவனோடு இன்னும் நெருக்கமாய் அமர்ந்து இவன் விழுந்து விடலாம் என்று தான் எண்ணுவதைத் தன் கைகளின் அணைப்பினால் பிரதிபலித்தான்.

‘எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும், உன்னுடைய அம்மா எங்கேயும் போயிட மாட்டாள். நீ போய்ச் சேர்ந்தவரை அவள் காத்திருக்கத்தானே வேண்டும்’

‘இல்லை, வீட்டுக்குப் போய் விடுவான்.’

‘அப்படியானால், நீ உண்மையிலே தனியாத்தான் வீட்டுக்குப் போகணுமா?’

‘இல்லையெல்லாம், எனக்கு இப்போ ஒரு துணை இருக்கு.’

இவனுக்குப் பதில் தோன்ற வில்லை.

‘ஒன்று கேட்கட்டுமா? இதோபார்’ அவளின் கன்னத்தைக் கிள்ளி முகத்தைத் தன்பக்கம் உயர்த்தினான். ‘நீ வற்ற போது எதையோ மறந்திட வேணும் என்று உன் அம்மா கட்டாயப்படுத்தினாள்!’

‘ஓ. அதுவா? நான் ‘பத்திரமாய்த்’ திரும்பவேணும் என்றகவலை அவளுக்கு. அதைத் தான் இப்படி எதையேனும் சொல்லி ஞாபகப்படுத்துவாள்.

‘நீ தொலைந்து போகக்கூடியவனைப்போலத் தெரியல்லையே’

இல்லை, இல்லை, நான் என்னைத் தொலைத்துவிடுவேன் போலேயிருக்கு..... அப்படித் தொலைந்துபோனாலும் பாதக மில்லைப்போலேயும் இருக்கு’... அவள் தாபத்தோடு அவனை நோக்கினாள். ‘உங்களிடமே நான்..... எனக்குச் சொல்லவே தெரியல்லே.....’ அவள் மூர்க்கத்தோடு அவனை அணைத்தாள். ‘இப்படி அமைதியாக சந்தோஷமா ஒரு நிமிஷம் வாழ்ந்ததாக எனக்கு ஞாபகமில்லை. அப்படி வாழ்ந்துக்கு எவரும் என்னை விட்டுவைக்கவும் இல்லை. என்னைப் பார்த்ததா நீங்களே என்னைத் தப்பாகப் புரிஞ்சிடுவீங்க போலப் பயமாவும் இருக்கு. ஐயோ நீங்க அப்படிப் புரிஞ்சிக்கக் கூடாது. நான் சந்திச்சி ஆண்களெல்லாம் மிருக ஜாதிகள். பெண்ணுடைய உணர்ச்சிகளை மதிக்கத் தெரியாத பிசாசுகள்! நீங்கள் மாத்திரம் அப்படி இல்லையெண்ணு நினைக்கிற

போது எம்மளவு சந்தோஷப்படுறேன் தெரியுமா?’... அவளின் இதழ்களை மேலும் அசையவிடாமல் இவன் விரல்கள் தடுத்தது.

அசைவற்று மௌன நிலையில் இருவரும் எதையோ புரிந்துகொண்டவர்களேபோல் தோன்றினர்.

சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் தாய் தன் காதிலே ஒதுகின்ற மந்திரத்தை அப்போது அவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

‘பிள்ளை, இதையெல்லாம் நான் உனக்குத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லக்கூடாது. நீயாகவே விளங்கிக்கொள்ள வேணும்.’

‘அதுதான் எத்தனையோ முறை சொல்லிட்டியே அம்மா’

‘என்மேலே கோபிக்காதே பிள்ளை. நான் என்னத்தைச் சொல்வேன். என்றாலும் பெத்த மனம் பொறுத்துக் கொள்ளுறதா? இன்னேக்கில்லாட்டாலும் நாளைக்கு அப்படி ஏதேனும் பிசகாக நடந்துவிட்டா வீணாகுஷ்டம் அல்லவோ வந்திடும். அதுதான் எப்பவும் உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் தெரியவேணுமென்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்கிறேன்.’

மகள் பேசாமல் இருப்பாள்.

‘எங்களை இப்படித் தேடிவற்றவங்க ஒரு சதத்துக்கேனும் பொறுமை இல்லாதவங்க. நீ புத்திசாலித்தனமா நடந்துவந்தா தொந்தரவு இல்லாமேத் தப்பிக்கொள்ளலாம். நான் சொல்லுறது விளங்குதுதானே!’

இதற்கும் அவன் மௌனமாக இருக்கிறான்.

‘பிள்ளை, இப்படி எப்பவும் ‘உம்’ மென்னு முகத்தை நீட்டிக்கொண்டு இருக்காதேடி. எப்பவும் முகம் சிரிச்சபடி இருக்கவேணும். மருந்தாலே செய்யாத மாயத்தைச் சிரிப்பாலே செய்யலாமடி. எம்மளவு காலத்துக்குத்தான் இப்படி நான் உன்னைத் தொந்தரவு படுத்துவேன். எப்போ ஒரு நாளைக்கு எங்களுக்கும் வழி தெரியாமலா போயிடும்?’

‘ஏன்மமா, இப்போ மாத் திரம் வழிதெரியாமலா இருக்கு? எப்பவும் இந்த இருட்டிலேயே போய்க்கொண்டிருந்தா எப்படித்தான் எங்களுக்கு வழி தெரியப்போறது?’

‘ஒரு நாளைக்கு விடியத் தானே வேணும்!’

‘எத்தனையோமுறை விடியிறது. உனக்குத்தான் விடியிறதைக்காண ஆசை இல்லையே அம்மா!’

‘என்னமோ, எங்க நிலைவரத்தை நினைத்து இப்படிச் சொன்னேன்’ தாய் இன்னொரு பக்கம் திரும்பிவிடுவாள்.

பகல்கள் மௌனத்தில் கரையும்.

தன் தாயோடு பேசுவதை இப்போது நினைத்துக்கொண்ட போது தான் எவ்வளவு பெலவீனமானவள் என்பது தெளி

வானபோதிலும் ஒரு பெண் என்ற முறையில், தனக்குரிமையான ஒரு அனுபவத்தை நுகர விடாமல், பலாத்காரமாக இன்னொருவர் பிடுங்குவதை வன்மையாக எதிர்க்கவேண்டுமென்ன உணர்வு அவளுள் மேலோங்கியது. தாய் எதை வேண்டாம் வேண்டாம் என்று பயந்து நாளெல்லாம் மறுதலிப்பாளோ அந்த ஆழ்ந்த இரகசியத்தின் யதார்த்தமான இனிமையை இதோ உணரவேண்டுமென்ற வெறி தன் உடலை நடுங்கவைத்துக் கிளர்ந்தெழுவதை அவள் படிப்படியாக உணர்ந்தாள்.

அவளின் அணைப்பு மேலும் பன்மடங்காய் இறுகியது. அவள் வெகுநாளாய் எதிர்பார்த்த அந்த இனிமை ஒரு மனிதனிடமிருந்து கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் உருவானது அது.

3

அன்றைக்கு மட்டும் அவள் என்ன அழகாக நடந்து வீட்டுக்கு வந்தாள்.

கையில் பிடித்த போத்தல் விளக்கின் ஒளியில் தன் மகளின் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினாள் தாய்.

‘ஐயோ! இவன் ஏன் இன்னுக்குச் சிரிச்சபடி வர்றான்?’

★

நாம் எவ்வளவு செய்யப் போகிறோம் என்பது முக்கியமல்ல. எவ்வாறு செய்யப் போகிறோம் என்பதே முக்கியம். அதிகமாக செய்வதைக் காட்டிலும், செய்வதை இன்னும் திருத்தமாகச் செய்வதே சிறப்பு.

ரஸ்கின்

நீக்ரோ இசைமரபும் மேனாட்டுப்

‘பொப் மியூசிக்’கும்

கே. எஸ். சிவகுமாரன்

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன ஆங்கில சேவை இரண்டின் நிகழ்ச்சிகளை கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். ‘ஹிப்போடெஸ்’ நிகழ்ச்சி ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது. முன்னைய ஆண்டுகளில் மக்களிடையே பிரபல்யம் அடைந்த ஜனரஞ்சகப் பாடல்கள் அந் நிகழ்ச்சியில் இடம்பெற்றன.

‘இப்பொழுது பெல்ஜியத்தைச் சேர்ந்த கன்னியாஸ்திரி ஒருவர் பாடிய டொமினிக் என்ற பாடலை நேயர்கள் கேட்கலாம்’ அறிவிப்பாளர் கூறியதும் கவர்ச்சியான மெட்டுடன் பிரெஞ்சு மொழியில் ஒரு பாடல் ஒலிபரப்பாகியது. உண்மையிலே நான் பரவசமானேன். இசை என்பது மொழி, இனம், தேசம், காலம் கடந்த ஓர் இன்ப வெள்ளந்தான் என்பது பொய் இல்லை.

இந்தப் பாடலை அடுத்து கியோ சக்கமோட்டோ என்ற ஜப்பானியர் பாடிய ‘சகுயாணியும் அனிக்கக் ரொண்டோ என்ற இந்தோனியியப் பெண்பாடிய ‘பூறுன் கக்கா துவா’ என்ற பாடலும் மற்றும் பல ஜனரஞ்ச

கப் பாடல்களும் வானொலியில் ஒலிபரப்பாகின.

இந்தப் பாடல்களில் மெட்டுகளும் மொழியும், பாடும் முறையும் சிறிது வேறுபட்டாலும் அவற்றை நுணுகிக் கேட்டால் ஏதோ ஒரு விதத்தில் ஆபிரிக்க மக்களின் இசை மரபு தழுவியிருப்பதை அவதானிக்கலாம். ஆம். மேனாட்டுப் பொப் மியூசிக் எனப்படும் ஜனரஞ்சக இசைக்கு அடிநாதமாக இருப்பது நீக்ரோ மக்களின் இசை மரபு தான்.

மேனாட்டு பொமியூனிக் என்று கூறப்படும் இசை வடிவங்கள் எவை? ராக் வைரம் கேக் வோல்க் — பொக்ஸ்ரொட் கவிங் — ஜாஸ் — ரிஸ்பிலி லத்தின் அமெரிக்க இசை (ரம் பா, மம்போ, ரங்கோ, கொங்கோ,) ரொக் அன்ட் ரோல், கலிப்ஸோ — சாச்சா — ருவிஸ் பச்சாங்கோ சொல் இவை எல்லாம் மேனாட்டு ஜனரஞ்சக இசையில் அடங்கும்.

இவற்றின் தோற்றங்களை ஆராய்ந்த கொலின்ஸ்கி வோட்

டர்மென் என்ற இசை அறிஞர்கள், இவைமேற்கு ஆபிரிக்காவில் இருந்து அடிமைகளாக 300 வருடங்களுக்கு முன் அமெரிக்காவிற்கு கொண்டுவரப்பட்ட நீக்ரோ மக்களின் இசை வடிவங்களே என்று கூறுகிறார்கள்.

ஆபிரிக்க இசைக்கும் ஐரோப்பிய இசைக்கும் இடையே தொடர்பு இருக்கிறது. உதாரணமாக ‘டயற்றேனிக் ஸ்கேல்’ முறை குறிப்பிடலாம். ‘ஹார்பனி’ என்ற ஒத்திகையும் இருவித இசைக்கும் பொதுவானது. ஆயினும், ஆபிரிக்க இசைக்கும் ஐரோப்பிய இசைக்கும் இடையில் ஒரு வேறுபாடு உண்டு. ஐரோப்பிய இசையில் வெவ்வேறு ஒலிநயங்கள் ஒரேபாடலில் அமைவதில்லை, அடுத்தடுத்து வரலாம். ஆனால், ஆபிரிக்க இசையில் ஒரே நேரத்தில் பல்வேறு ஒலிநயங்கள் இடம் பெறுவதை அவதானிக்கலாம். உதாரணமாக ‘பட்டாபட்டா’ (மீரியம் மக்காபே) என்ற பாடலைக் காட்டலாம்.

எனவே மேனாட்டு ஜனரஞ்சக இசையில் நீக்ரோ மரபின் செல்வாக்கை நாம் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. அமெரிக்காவில் நீக்ரோ இசை மரபு இருதுறைகளில் வளர்ந்தது. ஒன்று ஸ்காட்டிஷ், கவிடிஸ், இங்கிலீஷ், ஜேர்மன், பிரெஞ்சு

பாடலுடன் இணைந்து வளர்ந்தது. ஜாஸ் இசையில் இந்த வளர்ச்சியைக் காணலாம். ராக் ரைம், ஜாஸ் என்று வளர்ந்து இப்பொழுது கூல்ஜான் என மெருகு பெற்றிருக்கிறது. இரண்டு சமயப்படங்களின் அடிப்படையில் வளர்ந்தது ‘பிரிச்சுவல் கொஸ்பல் ரெக்’ அன்ட் ரேஸ் இந்தப் பிரிவில் அடங்கும்.

தென் அமெரிக்காவிலும் சுரிபிய தீவுகளிலும் குறிப்பாக கியூபா, ஜமெக்கா) உதித்த லத்தீன் அமெரிக்க சங்கீதமும் ‘நீக்ரோ இசை மரபு’ கொண்டது தான். ஆபிரிக்க ஸ்பானிய போர்த்துகேய இசைக்கலப்பை கொண்டது லத்தீன் அமெரிக்க சங்கீதம்.

மேனாட்டு ஜனரஞ்சக இசை என்றால் அது அத்தியாவசியமாக அமெரிக்க இசை தான். அமெரிக்க இசை என்றால் நீக்ரோ மக்களின் இசைதான். ஆனால் ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் அவுஸ்ரேலியாவிலும் கனடாவிலும் பொப் மியூசிக் என்று கொண்டாடப் படுவது ஹைபை என்ற வாதத்திய இசையுடன் கூடிய நீக்ரோ இசை மரபுதான் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. தமிழ்ப்படப் பாட்டுக்களில் மேனாட்டு பொப் மியூசிக் கின் தாக்கத்தை ஆராய்வதே ருசிகரகமன அனுபவமாக அமையும்.

வாழ்த்துகிறோம்

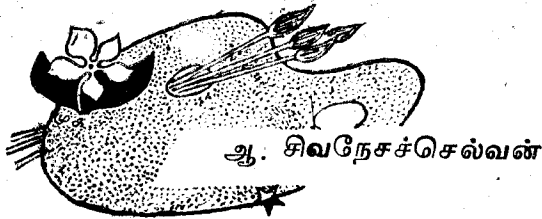
தாமரை ஆசிரியர் குழுவைச் சேர்ந்தவரும் ஆசிரியருமான திரு. ஆ. பழநியப்பன் அவர்களுக்கும் செல்வி இலக்குமிக்கும் 17-5-72ல் சேலம் அம்மாப் பேட்டை குமரகிரி திருமண கூட்டத்தில் திரு. எம். கே. இராமசாமி எம். எஸ்ஸி தலைமையில் திருமணம் நடைபெற்றது.

மணமக்களுக்கு மல்லிகையின் மணங்கனிந்த வாழ்த்துக்கள்.

— ஆசிரியர்

நொறுங்குண்ட இருதயம் கதையும் கதைப்பண்பும்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் மூன்று தசாப்தங்களில் ஈழத்தில் வெளியாகிய இலக்கிய ஆக்கங்களைக் குறிப்பாக அவ தானிக்கும் பொழுது சில தனிப் பண்புகளை நாம் வகைந்து கொள்ளலாம். சமுதாய சீர்திருத்தக் கருத்துக்களும் சமூக விழிப்புணர்ச்சியும் ஈழத்தின் பல வேறுபகுதிகளுமில் பல வேறு உருவங்களில் காணப்பட்டன. சமூகத்தின் போக்கிற்கிணங்க காலத்தின் குரலாக பன்முகப்பட்ட உணர்வுகளையும், காலத்தின் தேவைகளையும் உணர்த்தும் இலக்கிய வடிவங்கள் தோன்ற ஆரம்பித்தன.

19-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்து படிப்படியாக உருவாகிய ஆங்கிலக் கல்வி வளர்ச்சியின் தாக்கம் சமூகத்திற்கு பரவலாக பல விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. கிறித்துவ மிசனரிமாரின் சமய இயக்கங்களும் அவற்றின் காரண காரியத் தொடர்பான கல்விச்சாலைகளும் பல்வேறு கிராமங்களிலும் ஆங்கில மத்தியதர வகுப்பை பொ

துவாக ஏற்படுத்தியது. பரந்து பட்ட நூற்கல்வியும் விரிந்த சிந்தனை வளர்ச்சியும் பெற்றமை பலரையும் சமுதாயப் புரட்சியையும் மாற்றங்களையும் அவாவிச் செல்லும் நிலைக்கு இட்டுச் சென்றன. தாம் மனங்கொண்ட சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை மக்கள் மத்தியிற் பரவச் செய்யப் பல வழிகளைக் கையாண்டனர். சாதாரண மக்களை நோக்கிப் பிரசார நோக்கிலே எழுத ஆரம்பித்தமை எளிமையாக எழுதவேண்டியதேவையே ஏற்படுத்தியது. வசன ரூபத்திலும், கவிதை ரூபத்திலும் கருத்துக்கள் வெளியாயின.

சமூக சீர்திருத்த அடிப்படை யிலும் கிறித்துவ சமயப் பிரச்சார நோக்கிலும் தமது இரு நாவல்களையும் கட்டுரைத் தொகுப்பையும் வெளியிட்ட மங்களநாயகம் தம்பையா, அக்கால சமூக பொருளாதாரப் பின்னணியில் ஆய்வு செய்யப் பட்ட வேண்டியவர். தெல்லிப் பழை என்ற சிறிய கிராமத்தில் ஏற்பட்ட சமூக மாற்றம், சீர்

திருத்த இயக்கம் ஆதியன உருவாக்கிய சிந்தனைத் தாக்கம் ஆசிரியையின் இலக்கிய முயற்சிக்கு விளைநிலமாக அமைந்தது எனலாம்.

மக்களின் அகநிலையிலும், புறநிலையிலும் பரவலாகக் காணப்பட்ட போலி உணர்வுகளைத் தமது கட்டுரைகளின் மூலமும் கவிதைகளின் மூலமும் பரவலாகக் கண்டித்த பாவலர் தெ. அ. துரையாப்பாளையவர் கூள் இதே காலத்தவர். பன்முகப்பட்ட உணர்வுகளோடு பாவலர் அவர்கள் வெளிப்படுத்திய கருத்துக்களின் தாக்கம் சமூகத்திற்கு புத்துணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. பழம் பெருமை பேசி வாழும் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தைத் திருத்தும் பணியில் அமைந்த பாவலர் அவர்களின் பாடல்கள் அக்காலத்தில் மிகுந்த செல்வாக்கை ஏற்படுத்தின. ஐசாக் தம்பையா அவர்களின் குடும்பத்தோடு பாவலர் அவர்கள் கொண்டிருந்த தொடர்பும் கருத்துப்பரிமாறல்களும் மங்களநாயகம் தம்பையா அவர்களின் இலக்கிய ஆக்கத்திற்கு ஒரு காலாக விளங்கியது எனலாம். ஆங்கில போலி நாகரீகத்தின் வெறுமையினாலே தன்னிலை இழந்து வெற்று வாழ்க்கையை அவாவும் மத்தியதர வர்க்க மக்களை வழிப்படுத்த முனைந்த பாவலர் துரையாப்பாளையவர்களின் போக்கு மங்களநாயகம் தம்பையா அவர்களைக் கவர்ந்ததில் வியப்பில்லை. பாவலர் அவர்களைப் போலவே மங்களநாயகம் தம்பையாவும் சீதன் வழக்கம், பொருளாசை, தெய்வ பக்தியின்மை போன்றவற்றை நொறுங்குண்ட இருதயம் என்ற நாவலிற் குறிப்பாக அசுசு கின்றார்.

எமது ஆய்வைக், கதை, பாத்திரப்படைப்பு நடை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்துச் சுருக்கமாக நோக்குவது பல பண்புகளையும் விளக்கிக் கொள்ளத் துணையாக அமையும். கதையைச் சுருக்கமாக நோக்குவோம்.

— சுப்பிரமணியருக்குள்ள பிள்ளைகளிற் கண்மணி பொன்னுத்துரை ஆகிய இருவரும் மூத்தவர்கள். கண்மணியின் அயல் வீட்டுக்காரி பொன்மணி அவளின் சிநேகிதி. பொன்னுத்துரை பொன்மணியைக் காதலிக்கிறான். கல்கத்தாவிற்குப் படித்துக் குழப்பிய அருளப்பா கண்மணியைக் காதலிக்கிறான். அப்பாத்துரை அருளப்பா வின் தம்பி. அருளப்பா மனமற்ற பெற்றோரை இணங்கச் செய்து கண்மணியை விவாகஞ் செய்கிறான். பொன்னுத்துரையின் காதலை அறிந்தும் பொன்மணியின் பெற்றோர் அவளை அப்பாத்துரைக்கு விவாகம் பேசுகின்றனர். பொன்மணி பொன்னுத்துரையை மணமுடிப்பதாக வாக்களித்துப் பெற்றோர் முடிவை எதிர்க்கிறாள்.

கண்மணி தன் கணவனுக்கு வந்த கல்கத்தாக் கடிதமொன்றை அவன் உடன்பாடின்றிப் படித்து அவனது கல்கத்தா வாழ்வில் ஒரு பெண் சம்பந்தப்பட்டதை அறிகிறாள். கடிதம் வாசித்த உண்மையைக் கணவனுக்குக் கூறி அவன் தண்டனைக்கும் வெறுப்புக்கும் ஆளாகிறான். கணவன் பையிற் பணம் களவு போக அதுவும் கண்மணிமேற் சுமத்தப்படுகின்றது. வேண்டாய் பெண்டாட்டியாகத் தாய் வீடு செல்லவும் அனுமதிக்கப் படாமல், இரு குழந்தையும் பெற்று விடுகிறாள் கண்மணி. கற்புச் செல்வியாகிக் கணவன்

உவப்பன செய்து பொறுமை வகித்து வாழ்கிறாள் கண்மணி.

அப்பாத்துரைக்கும் பொன் மணிக்கும் விவாகப் பதிவு நிகழும் நாளிற் தப்பியோடும் ஒழுங்கிலிருந்தும், வாய்க்கப் பெறாத கண்மணி சபையோருக்குத் தான் பலவந்தப் படுத்தப் பட்டதால் கலியாணப் பதிவுக் கையெழுத்திடுவதாகக் கூறி இடுகிறாள். தன் திருமணத்திற்குத் தடையாக நிற்பவன் பொன்னுத்துரையென் அறிந்து அவன்மீது குரோதம் கொள்கிறாள் அப்பாத்துரை. கண்மணியின் நலிவு காண ஆங்கு சென்ற பொன்னுத்துரையை அருளப்பாவும், அப்பாத்துரையும் கட்டி அடிக்கின்றனர். நவரத்தினம் பொன்னுத்துரையின் நண்பன். அவன் இரகசியமாய் வந்து அப்பாத்துரையைக் காயப்படுத்துகிறான். அக்காயம் பொன்னுத்துரை செய்ததென்று வழக்குத் தொடரப்படுகிறது. வழக்கில் பொன்னுத்துரை விடுதலையாகிறான்.

பொன்மணியின் கலியாண ஆரவாரம் நடக்கிறது. அப்பாத்துரை வீட்டிற் சிறுபிள்ளையின் காப்பு களவாடப் படுகிறது. அக்களவு கண்மணிமேற் சுமத்தப்பட்டுக் கணவனால் தண்டிக்கப்படுகிறாள். சில நாளாகக் கண்மணி பாதிரியார் ஒருவரின் சமயப் பிரசங்கத்தை வீட்டிலே கேட்டுக் கிறித்து மதச் சார்புடையவளாகிறாள். தண்டிக்கப்பட்ட கண்மணி வீட்டின் ஒரு புறத்தே நோய்வாய்ப்பட்டுக் கிடக்கிறாள்.

விவாக தினத்தன்று மாப்பிள்ளை வந்த வேளையில் பொன் மணி தப்பி ஓடிப் பொன்னுத்துரை கொணர்ந்த கரத்தையில்

ஏறி மண்டைதீவிற்குப் போகிறாள். கண்மணியையும் அவன் அழைத்துச் சென்று விடுகிறான். ஏமாந்த மாப்பிள்ளையாகிய அப்பாத்துரை பொன்மணியின் தங்கையை மணந்து கொள்கிறான். மணவாழ்விற்கு பிடிப்பில் லாமல் கொழும்பு சென்று கடனாளியாகிறான். அருளப்பா கண்மணியின்றி பிள்ளைகளோடு இருக்கிறான். மண்மணி பொன்னுத்துரை முதலியோர்வீடுசேர்கின்றனர். கண்மணிக்கு நோய்ப்பிடிப்படியாக ஏறுகிறது. அருளப்பா குழந்தைகளைத் தாயிடம் அனுப்பிவிட்டான். கண்மணி இறக்குமுன் பொன்மணி—பொன்னுத்துரை விவாகம் நடைபெறுகிறது. அருளப்பா வீட்டில் களவுபோன பொருட்களெல்லாம் பூரணம் எனும் வேலைக்காரியிடம் அகப்படக் கண்மணியின் தாய்மையை அருளப்பா உணர்கிறான். கண்மணியைத் தேடிச் செல்கிறான். அவனை வரவேற்றுப் பேசியவாறே கண்மணியின் ஆவி பிரிகிறது. தன் கொடுமையை உணர்ந்த அருளப்பா பரதேசம் சென்று முதுமையில் மீண்டு வந்து மணமுடித்து வாழும் தன் மக்களுடன் இருந்து இறுதி நாளைக் கழிக்கின்றான்—

கண்மணியின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் சிக்கல்களும் அவளைச் சூழவுள்ள சமூகத்தின் அபிவிருத்திகளும் யதார்த்தமாகச் சித்திரிக்கப் படுகின்றன. நாவலில் வரும் பல பாத்திரங்களும் பல குழப்பமான நிலைகளிற்குட் சித்திரிக்கப் படுகின்றன. கண்மணி ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை மன உணர்வுகளுக்குட் சிக்கித் தவிக்கும் லட்சிய பாத்திரமாக வளர்க்கப்படுகின்றாள். அருளப்பா தீய பண்புகள் கொண்ட எதிர்நிலைப் பாத்திரமாகக் காட்டப்படுகிறான். சகோதரங்களாகிய அப்பாத்துரை அருளப்பா ஆகிய இருவரும் தீய பண்புகளின் பிறப்பிடமாகக் காட்டப்படுகின்றனர். பாத்திரச் சித்திரப்பில் ஆசிரியை குறிப்பாகக் கவனம் செலுத்தியுள்ளார்.

கதையை வளர்த்துச் செல்லும் பண்பில் ஆசிரியை வெற்றியடைந்துள்ளார் என்றே கூறவேண்டும். இயல்பான யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கு நடையைப் பரவலாகக் கையாண்டுள்ளார். ஆங்கில அறிவின் பயனை வசன நடையில் நெகிழ்வு காணப்படுகின்றது. ஆற்றொழுக்குப் போன்ற வசன நடையும் கதைப்போக்கில் விழுவிறப்பினை ஏற்படுத்துகின்றது. மண் வாசனைவீசும் சொற்களை இடையிடையே பெய்துள்ளமை ஆசிரியையின் நடைக்கு மெருகூட்டியுள்ளது. குறிப்பாக ஆரம்ப கால நாவலாசிரியர்களின் பண்பு கதையை வளர்த்துச் செல்லும் போக்கில் தொனிக்கின்றது. கதை முழுமையாகத் தானே எடுத்து மொழியும் நிலையாகவே காணப்படுகின்றது. பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் கதையில் யதார்த்தமாக அமையாது இடையிடையே செயற்கைப் பண்புகளுடன் காணப்படுகின்றன. சுருங்கக் கூறின் கதை இலட்சியப் போக்குடன் நீதி,

நேர்மை, கடவுள் விசுவாசம் என்ற கோட்பாடுகளின் பின்னணியில் வளர்ந்து செல்கின்றது. இடையிடையே அமையும் கிறித்துவ பிரச்சாரக் கருத்துக்கள் கதைப்போக்குடன் இணையாது குத்திட்டு நிற்கின்றன.

ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கும்போது நொறுங்குண்ட இருதயத்தில் வரும் பாத்திரங்களின் தொகை கதையைச் சிக்கல் நிறைந்ததாக்குகின்றது. காலத்தின் ஒளியில் நோக்கும்போது மங்களநாயகம் தம்பையாவின் முயற்சி முழுமையடைகின்றது. நொறுங்குண்ட இருதயத்திலும் பார்க்க 'அரியமலர்' என்ற இரண்டாவது நாவலின் நடையும், கதைப்போக்கும் முதிர்ச்சியடைந்த நிலையில் உள்ளதையும் குறிப்பிடலாம். இரு நாவல்களிலும் உள்ள பாத்திரங்களின் பெயர் ஒற்றுமையும், கதைப் பின்னணியும், ஒன்றுக்கொன்று வளர்ச்சியும் தொடர்ச்சியும் ஆக உள்ளமையும் அவதானிக்கக் கூடியது. தமது 'நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் போக்கில் ஆசிரியை பெறும் வெற்றி நாவலின் வெற்றியாக அமைகின்றது. நல்ல நாவலைப் படித்தோம் என்ற நிறைவையும் ஏற்படுத்துகின்றது.

(வளரும்)

பேசுவதில் பேராற்றல் பெற்றவன் மனிதன்; ஆனால் அவனுடைய பேச்சில் அதிக பாகம் உபயோகமற்றது. முறையற்றது. மிருகங்களுக்குப் பேசும் ஆற்றல் குறைவு; ஆயினும், குறைவான அதுவே உபயோகமானது. சத்தியமானது.

— வியூர்டோ டாவின்கி

இந்தப் பதினொரு வருடகாலமாக அவனுடைய கால்களுக்கும் நிலமகளுக்கும் இடையில் நிலவிவந்த தொடர்பு தற்போழுது ஒருமணி நேரத்துக்கு முன்பிருந்து அறுந்துவிட்டது.

கழுத்தை வளைத்து, கீழே கால்களை ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டான் அழகான செருப்புக்கள்... பளிர்வென்று வெள்ளை நிற அடித்தட்டு... அதிலே கறுப்புநிறப் பட்டிகள்.....!

மாறுதலான சுவாத்தியம், சூழ்நிலைகளைச் சமாளிக்கும் தக்க புதுரக ஆடைகளை அணிந்த வண்ணம் விண்வெளி வீரர்கள் விண்வெளியிலே மிதப்பதுபோல கால்களே நிலத்தில் படாத வண்ணம் அந்த நற்பர் செருப்பின் மென்மைச் சுகானுபவத்தில் நடந்து கொண்டிருந்தான் அவன்.

பள்ளிவாசலை நெருங்கியதும் அவனது கண்கள் அகலித்து விரிந்து நின்றன. இன்று அங்கு வருடாந்தக் கந்தூரி அல்லவா?

அந்தப் பள்ளிவாசல் மின் விளக்கலங்காரத்தால் ஒளிப் பிரவாகம் பெற்றுக் காட்சியளித்ததுபோல அவனது உள்ளமும் வாழ்க்கையிலேயே முதன்முறையாகச் செருப்பெனும் விளக்கு ஏற்றப்பட்டதால் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது.

அநேகமாகக் கல்யாண விழாக்களுக்குச் செல்வதற்காகத்தான் பலரும் புத்தாடை, புதுக் காலணிகள் அணிந்து கொள்வது வழக்கம். அவனுக்கோ, அதிலும் ஒருபடி மேலாக இறைவனின் இல்லத்துக்கு முதன் முதல் புதுச்செருப்பு அணிந்துகொண்டுவர வாய்த்து விட்டதேயென்ற அலாதியான தொரு பெருமிதம்!

பள்ளிவாசல் முன்விராந்தையை அடைந்ததும் அங்கே கண்கொள்ளாக் காட்சி... எத்தனை ரகமான, எத்தனை விதமான, எத்தனை நிறமான செருப்பு, சப்பாத்துக்கள்! அவையெல்லாவற்றிலும் தனது செருப்புத்தான் ரகத்திலும், விதத்திலும், நிறத்திலும் நிறை

வானது என்ற எண்ணம் அவனுக்கு!

உள்ளேயிருந்து ஓதல் ஒலிகளும், 'கந்தூரி மணமும்' பரவிக் கொண்டிருந்தது. தானும் உள்ளேபோய் அமர்ந்துகொள்ள வேண்டுமே என்பதால் செருப்பை எங்கே வைத்துவிட்டுப் போவதென்பதே அவனுக்கெழுந்த பிரச்சினை!

'இங்கேயே வைத்துவிட்டுச் சென்றால் இத்தனைக்குள்ளும் மாறிப்போய்விடாதோ? அல்லது உள்ளேயுள்ள அத்தனை பேரும் ஒரேயடியாக வரும் போது எங்காவது விசப்பட்டுப் போய்விடாதோ?'

அவனுக்குத் தனது செருப்புக்களைப் பாதுகாப்பாக வைக்கப் பிரத்தியேகமான தொரு இடம் தேவைப்பட்டது. அதற்காக அவனது கண்கள் நாற்புறமும் சுழன்றன.

முன் விருந்தைக்கும், 'ஹவுஸு' (நீர்த்தொட்டி)க்கும் இடைச்சுவல்... அந்தச் சுவரின் கீழ்பகுதியில் வரிசையாகச் சதுர அமைப்பில் வெட்டப்பட்டுள்ள இடைவெளிகள்... அந்த இடைவெளிகளில் ஆகக்கடைசி இடைவெளி அவன் கண்களில் நல்ல தொரு பாதுகாப்பான இடமாகத் தெரிந்தது.

அடுத்த கணம் இரண்டு செருப்புக்களையும் காலிலிருந்து கழற்றியெடுத்து அடிப்பக்கங்களை ஒன்றின்மேலொன்றாக இணைத்து அந்த இடைவெளிக்குள் வைத்துவிட்டு, இரண்டு மூன்றடி பின்னேவந்து இலேசாக அப்பக்கமாகப் பார்த்தால் கொஞ்சம்கூட அவனுக்கே தெரியவில்லை; பிறகு வேறு யாருக்குத்தான் தெரியப்போகிறது!

அந்தத் திருப்தியில் கால்களைக் கழுவி, தலையில் 'லேஞ்சி' (கைக்குட்டை) யைக் கட்டிக் கொண்டு பள்ளிவாசலுக்குள்ளே போய் ஆளோடு ஆளாக அமர்ந்துகொண்டான்.

ஓதல்கள், பிரசங்கம் எல்லாம் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன. அதில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர் அநேகர். சிலர் சிலர் ஆங்காங்கே மெதுமெதுவாகக் கதையளந்து 'சாப்பாட்டை' எதிர்பார்த்த வண்ணமிருந்தனர். அவனுடைய நினைவும் இன்னொரு பக்கமாகச் சுரந்தோடியது.

அவனுக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. சென்ற நோன்புப் பெருநாளன்று வாப்பா வாங்கி வந்திருந்த கட்டைக் களிசாணையும் சேட்டையும் அணிந்து கொண்டு மகிழ்ச்சியோடு துள்ளிக் குதித்தபடி மற்றச் சிறுர்களை எதிர்பார்த்து வெளியே வந்தபோது, வந்த மகிழ்ச்சி சில தொடிகளில் ஓடிமறைந்து போய்விட்டது.

காரணம்... அவனது கால்கள் மாத்திரம்தான் வெறுமையாக இருந்தன. அந்த வெறுமை அவன் அறிந்தது முதல் இருந்து வந்தபோதிலும் அன்று மாத்திரம் அவனுக்கு அழகை வந்ததேனென்றால்... இதுவரை அவனைப்போன்றே வெறுமையாக அலைந்து கொண்டிருந்த அவனுடைய நண்பர்கள் பலர் அன்றைக்கென்றே செருப்புகள் போட்டுக்கொண்டு வந்திருந்ததுதான்.

'என மகன் நல்ல நாளேல கண்கலங்கிக்கொண்டு நிக்கிய?' வாப்பாதான் இப்படி அவனிடம் கேட்டார்.

இந்த வினயமான வினவல் அவனுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் ஆத்திரத்தை வரவழைத்து விட்டது.

‘வாப்பா..... எனக்கு..... செருப்புவாங்கித் தாங்கொ’
‘அழவான மகன்... இந்தப் பைனம் வாங்கித்தர வசதில் லாமல் பெய்த்து... இதுபாருங்க எனக்கு ஒரு சாரம் மட்டுந்தான் வாங்கின... உம்மாக்கு ஒன்றுமே வாங்கல்ல’

மற்றவர்களைப் போல் தானும் இருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கும் அந்தப் பருவத்தில் இந்தச் சமாதானங்களெல்லாம் எடுபடுமா?’

‘வாப்பா...! அப்ப எனக்கு எப்பவன் வாங்கித்தார’ இந்தக் கேள்வியில் ஒருவித கம் பீரம்.

‘உம்மயா பள்ளிக் கந்தி ரிக்கி வாங்கித்தாரன் புள்ள’ வாப்பாவின் வாக்குறுதி இது.

அந்த உறுதி அவரின் வாயிலிருந்து வெளிவந்தது முதல் ‘பள்ளிக் கந்திரி, பள்ளிக் கந்திரி’ என்ற நினைவில், அது சீக் கிரமே வந்துவிடவேண்டும் என்ற பிரார்த்தனையிலும்தான் அவனது நாளும் நொடியும் நகர்ந்துகொண்டிருந்தது.

நேற்று.....

ஸாரத்தை உயர்த்திக் கட்டியபடி, மூட்டை சுமந்ததால் மேலெல்லாம் படிந்திருந்த தூசி துணிக்கைகளுடன் ஐக்கியமாகி கசிந்துகொண்டிருந்த வியர்வையைத் துடைத்தபடி வந்து கொண்டிருந்த வாப்பாவை ஒடிப்போய் என்றும்மில்லாதபடி கட்டியணைத்துக் கொண்டான் அவன்.

‘வாப்பா..... வாப்பா..... நாளக்கிப் பள்ளிக் கந்திரி..... செருப்பு வாங்கித் தாங்கொ

அவருக்கு ‘தி’ கென்றது. அன்று கொடுத்த வாக்குறுதி நினைவில் பளிச்சிட, இனி என்ன செய்வதென்ற சிந்தனை.....!

அவரது கையில் அன்றைய தேவைக்கே பற்றாக்குறையாகத்தான் காசிருக்கும்போது... அந்த நிலைமையை உணர்ந்து கொள்ளும் அளவுக்குச் சிந்தனை வளராத மகனை எப்படிச் சமாளிப்பதென்றே தெரியவில்லை.

‘மகன்..... நான் வாங்கிக் கொண்டு வரப்பாத்த...பொறகு நாளக்கி ஒங்களேம் கூட்டிக் கொண்டுபோன... ஒங்களுக்கே புரியமானத்தால பாத்து வாங்கித்தரேலுமெண்டு வந்திட்டன்’ அதைத்தவிர வேறு பொருத்தமான பொய்கள் அவருக்குப் பட்டவில்லைப்போலும்!

அவனுக்கோ இன்னும் ஒரு படி மகிழ்ச்சி! அவனுக்கு ஏற்றதை அவனாகவே போய்வாங்குவதென்றால் மகிழ்ச்சி இருக்காதா?

‘மஜீதின் செருப்பைப்போல் வாங்கிறதா? மஹ்ரூபின் செருப்பைப்போல் வாங்கிறதா? வெள்ளை நிறத்தில் வாங்கிறதா? பச்சை நிறத்தில் வாங்கிறதா? இரவு கண்ணிமைகள் ஒன்றையொன்று தழுவிக்கொள்ளும் இறுதிப் பொழுதுவரையும் இதே பிரச்சினைதான் அவனுக்கு!

இன்று.....

வேலைமுடிந்துவந்து வாப்பா அவனையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்றபோது அவனது நிலையை இனி எப்படிச் சொல்வது.....

கடைக்குள் பிரவேசித்தால் மடித்து வைத்திருந்த கதிரை யொன்றை விரித்து..... அதில் அவனை இருக்கச் செய்து, ஒவ்வொரு வகையான செருப்பை விற்பனையாளர் எடுத்துக்காட்ட எல்லாமே வாங்கிவிட வேண்டுமென்ற எண்ணமும் எதைத் தான் தெரிவுசெய்வதென்ற சிக்கலுமே அவனை ஆக்கிரமித்தன.

இறுதியில் எப்படியோ ஒன்றைத் தெரிவுசெய்து கொண்டான். அந்த மனிதன் ஐந்து ரூபா ஐம்பது சதத்தை எங்கிருந்துதான் கடன்வாங்கிவந்தாரோ தெரியாது; அவனுடைய நீண்டகால ஆவல் நிறைவேறிவிட்டது.

கடையிலிருந்தே கால்களில் மாட்டிக்கொண்டுவரத் தயாரானவனை ‘இல்ல மகன்..... ஊட்டுக்குப் பெய்த்து காலக் கழு கிப்போட்டுக்கோங்கொ’ என்று ஒருவாறு அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டார்.

‘ஆ..... சோறுவெக்கப் போற..... சரியா இருங்கோ’ பரிசாரகர் ஒருவரின் இக்குரல் அவனது சிந்தனையைத் தடுத்தது.

ஆறாறு பேராக வட்டமாக அமர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தபோதிலும் அவனுக்கோ தனது செருப்பைப் பற்றிய நினைவு! அது வைத்த இடத்தில் இருக்கிறதோ இல்லையோ என்று.

சாப்பிட்டு முடிந்தாகி எல்லோரும் முட்டியடித்துக் கொண்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார்கள்! அவனும் எலிக்குஞ்சுபோல் வளைந்து நெளிந்து வெளியே வந்துவிட்டான்.

அங்கே... செருப்புக்களெல்லாம் வீசப்பட்டு அங்குமிங்குமாக இருந்தன. பலர் செருப்புக்களைத் தேடுவதிலும், இன்னும் சிலர் தங்கள் செருப்புக்களைக் காணவில்லையே என்றும் தவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

‘ஐயோ... ஏன்ட செருப்பு’ பிரார்த்தனைகள் சகிதம், அந்த நடுச்சுவரின் மூலைப்பக்க சதுர இடைவெளியை அணமி எட்டிப் பார்த்தபோது... செருப்பு இருந்தது!

எடுத்து மாட்டிக்கொண்டு பின்புற ‘கேற்’ ரூல் வெளிக்கிடச் செல்கையில், தண்ணீர் நிறைந்திருந்த ‘ஹவுலை’க் கண்டதும், குனிந்து கைகளால் தண்ணீர் அள்ளிக் கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு வெளியேறினான்.

பலமுறை அவன், மற்றவர்கள் ஈரக் காலுடன் றப்பர் செருப்பணிந்துகொண்டு செல்கையில் எழும்பும் ‘ச்சிலிக்..... ச்சிலிக்’ என்ற ஒலியைக் கேட்டு ரசித்துள்ளான். இன்று— அவனுடைய கால்களும், செருப்பும் சேர்ந்தெழுப்பும் அதே ஒலியைக் கேட்டு ரசித்துக் கொண்டே நடந்தான்!

பள்ளிவாசலைச் சுற்றிவர ஆன்களும் பெண்களுமாக நிறைந்திருந்ததோடு ஆங்காங்கே பல நிகழ்ச்சிகளும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. பாவாக்களின் பாட்டு. சீனடி சிலம்படி, இத்தியாதி!

இவற்றையெல்லாம் கவனித்தபடி அவன் சுற்றிக்கொண்டிருந்தபோதிலும் இடைக்கிடையே தனது செருப்பைப் பற்றிய எண்ணங்கள்..... ஒவ்

வொரு நாளும் கழகவேண்டும்? கிழமைக் கொருமுறையாவது சவர்க்காரம் போட்டுக் கழக வேண்டும் என்று!

‘சாப்பாடு திண்டியாடா?’ முதுகைத் தொட்டுக் கேட்டான் நண்பனொருவன்.

‘ஓ..... இப்பதான் திண்ட’

‘ஹ..... எப்படா செருப்பு வாங்கின...’ வாயைப் பிளந்து அதிசயமாகக் கேட்டான்.

‘இண்டக்கித் தாண்டா... வாங்கின’

‘கொஞ்சம் நில்லுடா தூக்கம் வருது. மொகத்தக் கொஞ்சம் கழுக்கிக்கொண்டு வாரன்’ என்ற படி பள்ளி ‘ஹவுலை’ நோக்கி நடந்தான் அவன்.

‘டேய்...! நில்லுடா’ கோபாவேசத்துடன் எழுந்தது அக்குரல்! திரும்பிப் பார்த்தான் வாசற்படியில் மத்திச்சம் (பரிபாலகர்) நின்று கொண்டிருந்தார். அவரது கையைப் பிடித் தபடி அவரது இனைய மகன்!

‘வாப்பா... வாப்பா... அது தான் ஏண்ட செருப்பு’ அந்தச் சிறுவன் சொன்னான்.

அவன் அதிர்ந்துபோய் நின்றான்.

‘இல்லை..... இல்லை..... இது ஏண்ட’ அவன் நடுநடுங்கியபடி சொன்னான்.

‘பொய் வாப்பா..... நான் இவடத்தில்தான் வெச்சிட்டுப் பள்ளிக்குள்ள போன..... அத இவன் எடுத்தீக்கி’ எவ்வித சலனமுமின்றி அது தன்னுடையது தான் என்று மெய்ப்பித்தான் அச்சிறுவன்.

‘அடேய்... கழட்டிக் குடுடா புள்ளேட செருப்ப... இடியெனக் குமுறிய அவரது முகம் கருமேகம்போல் காட்சிதந்தது.

‘சத்தியமா இது ஏண்ட’ அரைகுறையாக வார்த்தைகள் வெளிவந்ததோடு அவனது கண்களும் பனித்தன.

‘பொத்துடா வாய. நீ எப்பசரி செருப்புப் போட்டவ ளோடா.....?’

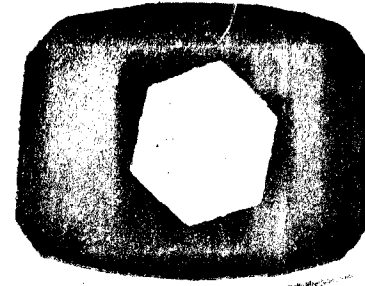
‘இந்தா பாகுங்க..... நான் பிளேட்டால ‘எம்’ வெட்டிக்கி’ என்று செருப்பைத் தூக்கி, மாறிப்போனாலும் தேடிக்கொள் ளத்தக்கதாக அவன் பொறித்த குறியைக் காட்டினான்.

‘அடே கள்ளனுக்கு கள்ளப் புத்தி தெரியாமலிக்குமா..... எடுத்துக்கொண்டுபோய் வெட்டிக்கொண்டு வந்திருப்பாய்..... கணக்குக்கு மிச்சம் பேசாத..... செருப்ப கழட்டிக் கன்னங்கள் னமெண்டு அடிப்பன்’

இனியும் கதைத்தால் அடிதான் இடைக்குமென்று அவனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. செருப் புக்களைக் கழற்றிக் கொடுத்து விட்டு வந்த நோக்கத்தையும் மறந்து மெதுவாகத் திரும்பி நடந்தான்.

இனி அவன் எப்படித்தான் வீட்டுக்குப் போவான்...? அங்கு செருப்பைப் பற்றிக் கேட்டால் என்னபதில் சொல்வான்?

நிலமகள், மூன்று மணிநேர இடைவெளிக்குப்பின்பு மீண்டும் அவனுடைய கால்களுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டான். ★

ஆட்டோ டிக்ஸ்

20-ம் நூற்றாண்டின் முதல் பகுதியிலே புகழ்பெற்ற தலை சிறந்த ஓவியர்களில் ஒருவரான ஆட்டோ டிக்ஸ் அவர்களின் 80-வது பிறந்தநாள் விழா அண்மையில் கொண்டாடப்பட்டது. 1969 ஜூன் 25-ல் அவர் இயற்கையெய்தினார்.

அவரது கலைவளர்ச்சியின் பல படிக்களில் மிக முக்கியமானது— மிக வெற்றிகரமானதுங் கூட—முதல் உலகப்போர் முடிந்ததற்கும் பாசிஸம் ஆட்சிக்கு வந்ததற்கும் இடையிட்டகாலந்தான். அக்காலத்தில் டிரெஸ்டனில் வாழ்கையில் அவர் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் ஒரு குழந்தையாக வளர்ந்த அனுபவத்தையும் (அவர் தகப்பனார் கெரா நகரில் ஒரு பட்டறையில் மோல்டராக இருந்தார்) முதல் உலகப் பெரும் போரில் பட்டாளத்தானாக இருந்த அனுபவத்தையும் தமது ஓவியங்களில் சித்திரித்தார். வேலையில்லாக் கொடுமை (1940), தீப்பெட்டி விற்பவன் (1920), ஒரு ஓட்ட விலை (1922)—எனும் ஓவியங்

கள் பிறந்தன. 1923-ல் போர் முனைக் குழிகளைச் சித்திரிக்கும் ஓவியம் வந்தது. பாசிஸ்டுகள் “நசிவுப் போக்குக் கலை” என்று வர்ணித்துக் காட்டிய கண்காட்சியில் இதையும் சேர்த்தார்கள். ஆனால் பார்வையாளர்கள் இது ஒரு மகத்தான போர் எதிர்ப்புக் கலைப்படை யல் என்று கொண்டாடினர்.

டிக்ஸ் ஓவியங்கள் அன்று டிரெஸ்டனிலிருந்த முற்போக்கான இளம் கலைஞர்களை ஆட்கொண்டது. அவரது படைப்பு களைக் கண்ணுற்ற லீ குருண்டிக் ‘... ‘போர்’ எனும் ஓவியத் தொகுதி ரூட்ப நயத்துடன் ஒரு மாபெரும் உண்மையை உணர்த்தியது— ஏகாதிபத்தியப் போர் மிருகத்தனமானது. பைத்தியக்காரத் தனமான கொலை வெறியாட்டம் என்று கண்காட்சியைக் கண்டபின் நான் மாறிவிட்டேன்’ என்று கூறுகிறார்.

1926-ல் டிக்ஸ் டிரெஸ்டன் கலைகள் அகாதெமியில் ஓவியத்

துறைப் பேராசிரியர் ஆனார். அவரது படைப்புகளின் பேராற்றலும்காலப்பிரக்ஞையும் மாணவர்களைக் கவர்ந்தன. அவரது சிறந்த மாணாக்கர் ருடோல்ப் பெர்காண்டர் சொல்கிறார்: 'கருத்துக்களை ஒவியங்களாக உருமாற்றும் உத்வேகத்தை எங்களுக்கு அளித்தார். திரைச் சீலையிலே மனம்போன போக்கில் சோதனை முறையில் தீட்டி உருவாக்கும் முறையில் செல்லாமல் வரையப்போவதை முன்னரே மனக்கண்ணில் உருவாக்கி நிறுத்திக்கொண்டு — தொடங்குமாறு ஊக்குவித்தார்'

அவரை பாசிஸ்டுகள் நஞ்சென்று வெறுத்தார்கள். 1933 செப்டம்பர் 23-ல் 'டி.ரெஸ்டன் அன்ஸீகர்' எனும் பத்திரிகையில் 'இந்த ஆசாமி பல ஆண்டுகளாக இளைஞர்களைக் கெடுத்துவருகிறார். இவ்வாண்டு வசந்த காலத்தில் அவரைப் பேராசிரியர் பதவியிலிருந்து நீக்கியதால் இந்தக் கேடான நடவடிக்கைகளுக்கு முடிவு கிடைத்துவிட்டது' என்று ஒரு கட்டுரை கூறியது.

அவர் வீடு பல தடவை சோதனையிடப்பட்டது — இரு தடவை சிறையில் தள்ளப்பட்டார். கான்ஸ்யின்ஸ் ஏரிக்கு அருகாமையில் ஒரு சிறு குடி

லில் வாழ்ந்து வரலானார். எனினும் தமது டிரெஸ்டன் ஸ்டூடியோவுக்கு அடிக்கடி போய்வந்தார். 1945-ல் பாசிஸ ஆட்சி நொறுங்கி வீழ்ந்தபின் டிரெஸ்டன் திரும்பினார். அவர் கலை வளர்த்த மானுடப் பண்பிலே ஒரு ஜெர்மன் அரசு உதயமாயிற்று. அவரது, 'போர்' எனும் ஒவியத்தொகை (1929 — 33) பல ஆண்டுகளாக டிரெஸ்டன் கலைக் கூடத்தில் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'இந்த ஒவியத்தின் உண்மைப் பொருளை இந்தக் கலைக் கூடத்திற்கு அதை இரவலாகக் கொடுக்கவும் விற்கவும் இசைந்தேன். பல முதலாளித்வ நாடுகள் பெரும் விலைக்கு வாங்கிக் கொள்ள முன் வந்ததை நிராகரித்தேன்' என்று 1968-ல் கூறினார்.

புரட்சிகரமான தொழிலாளிவர்க்கக் கலையில் ஆட்டோ டிக்ஸ் ஒவியங்கள் முக்கியமான இடம் பிடித்துள்ளன.

சம்பவங்கள் உன்பக்கம் இருந்தால் ஜூரியைப் பார்த்துக் கர்ஜனை புரி; சட்டம் உன்பக்கம் இருந்தால் ஜட்ஜைப் பார்த்துக் கோஷம் இடு; இரண்டும் இல்லை என்றால், உன் முன்னுள்ள மேஜைமீது ஒங்கி ஒரு குத்து விடு.

— லாமர்ஸெட் மாம்

உடாமன்கு ஜீவா

மூன்று நாட்களாக ஓயாத காய்ச்சல். சோடாவையும் தேநீரையும் தவிர வேறு உணவே கிடையாது.

வழக்கமாக கொழும்பில் தங்கும் நண்பரது கடையின் மேல் மாடியில் இரவாகப் பகலாகப் படுத்துக் கிடந்த எனக்கு காய்ச்சல் வேகத்தில் இரண்டு கண்களிலுமிருந்து நீர் பெருகிய வண்ணமிருந்தது.

சென்ற மாதத்தின் கடைசிப் பகுதியில் கொழும்பில் எனக்கேற்பட்ட இந்த மூன்று நாள் கட்டாய ஓய்வு என்னை நானே மறுபரிசீலனை செய்ய உதவியது.

சிந்திப்பதற்குரிய நேரம், ஓய்வு, வசதி, சூழ்நிலை எல்லா மாகச் சேர்ந்து என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டன.

எனது இலக்கியப் பயணத்தில் குற்றங் குறைகள் உண்டா?

நான் ஏதாவது சாதிக்கத்தான் முயன்று கொண்டிருக்கிறேனா? அல்லது எல்லாமே அர்த்தமற்ற செயல்கள்தானா? மல்லிகையின் எதிர்கால வளர்ச்சியின் கால கட்டங்கள் சரியாகவே திட்டமிடப்பட்டபடி செயல்படுத்தப்படுகின்றதா? அல்லது வெறும் பிரசார ஆரவாரந்தானா?

இப்படி இப்படி..... மனம் போன போக்கெல்லாம் பல கோணங்களில் என்னை ஒரு அந்நியனாக நிறுத்தி ஆத்ம விசாரணை செய்து பார்த்துக் கொண்டேன்.

ஓர் ஆண்டிற்கு முன்னர் ஒரு ரஸிகை எனக்கெழுதிய கடிதம் ரூபகம் வந்தது.

'உங்களை ஆரம்பத்தில் இலக்கிய நெஞ்சம் படைத்தவர் எனத்தான் தெரிந்து கொண்டேன். ஆனால் காலஞ் செல்லச் செல்ல நீங்கள் ஒரு தலைக்கனம்

பிடித்தவர் என்பதையும் கிறுக்குக் குணம் கொண்டவர் என்பதையும் யாரையுமே மதிக்காமல் எடுத்தெறிந்து பேசும் இயல்பினர் என்பதையும் போகப் போகத் தெரிந்து கொண்டேன். எனவே இப்படியானவரின் மல்லிகை இதழைப் படிப்பதை இப்போது நிறுத்திக் கொண்டுவிட்டேன்' என எழுதியிருந்தார் அவர்.

திம்பிரிகசயாவைச் சேர்ந்த இன்னொரு ரஸிகர் வேறொரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். 'ஆரம்பத்தில் உங்களைப் பற்றியும் மல்லிகையைப் பற்றியும் ரொம்பவும் முரண்பாடான கருத்துக்களே எனக்குச் சொல்லப்பட்டிருந்தன. ஆனால் காலப்போக்கில் நான் எனது பழைய கருத்துக்களை மாற்றியமைத்துக் கொண்டேன். நான் இந்தியாவிலுள்ள பேரூர் நண்பர்களுக்கு மல்லிகையை மாதா மாதம் அனுப்புவது வழக்கம். அவர்கள் மல்லிகை தமக்குக் கிடைக்கச் சணங்கும்பொழுது காட்டிய தார்மிக கோபத்தைக் கண்டு எனக்கு மல்லிகை மீது உண்மையிலேயே பெருமை பிறந்தது'

இப்படியாகப் பல கடித வாசகங்களை நான் படுக்கையில் இருந்தபடி அசைபோட்டேன்.

தலைக்கனம் என்பது வேறு. தன்னம்பிக்கை என்பது வேறு. இதைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இதைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டால் தான் என்னையும் என்னைப் போலப் புரிந்து கொள்ள முடியும். சரியாகவோ பிழையாகவோ அசாதாரண தன்னம்பிக்கை கொண்டவன் நான். இது யாரையும் புண்படுத்தாதது; யாருடனும் விரோதம்

பாராட்டாதது. ஏனெனில் மனித குலமே தன்னம்பிக்கையுடன் முன்னேறிச் செல்ல வேண்டுமென எண்ணிக் கரும மாற்றுவவன் நான்.

இந்தத் தன்னம்பிக்கை என்னுள்ளத்திலே ஓடுவதை வித்வச் செருக்கை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இது உண்மை. கலைஞன் எனப்படுபவனுக்கு வேறெதையும்விட, அசாதாரணமான தன்னம்பிக்கை இருக்க வேண்டும். துணிச்சல் நிரம்பிய வாழ்வு வாழ வேண்டும். அப்பொழுது தான் அவனிடத்தில் மற்றவர்களிடம் காணமுடியாத புதுமையும் தனித் தன்மையும் முதிர்ச்சிபெறும். இதுதான் எனது கருத்து; என்னைப்பற்றிய எனது மதிப்பீடு.

வேறு ஏதோ காரணங்களுக்காக — அரசியல் கருத்து முரண்பாடுகளை மனதில் வைத்துக் கொண்டு - மல்லிகையை விமர்சிப்பவர்களை நான் பல ஊர்களில் சந்தித்திருக்கிறேன். நிச்சயமாக இவர்கள் சொல்லும் குற்றச் சாட்டு இவர்களது மனச் சாட்சியே ஒப்புக்கொள்ளாத ஒன்றாகும்.

எனக்கென ஓர் அரசியல் சித்தாந்தம், நோக்கு, போக்கு உண்டு. இதை எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் நான் மறுப்பவனல்ல. மறுப்பேனாலும் நான் ஒரு தப்பிலி.

ஆனால், எனது அரசியல் கருத்துக்களை வலிந்து நான் மல்லிகையில் திணிப்பதில்லை. திணிப்பது எனது நோக்கமுமில்லை. ஏனென்றால் இன்றைய நமது இலக்கியப் போராட்டம் நமது தேசிய கலை இலக்கியங்களை — கலைஞர்களை — மக்கள் மன்றத்திற்கு எடுத்துச் செல்வதே தவிர, நமது தனிப்பட்ட

விரும்பு வெறுப்புக்களைத் திணிப்பதற்காக நமது சாதனங்களைப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்ற தெளிவான இலக்கியப் பிரச்சினையுடன்தான் கடந்த காலத்தில் நான் மல்லிகையைப் பொறுப்பேற்று நடத்திவருகின்றேன்.

அதற்காக நச்சு இலக்கிய வளர்ச்சியைப் பார்த்துக் கைகட்டிக் கொண்டிருப்பேன் என்பதும் இதற்கு அர்த்தமல்ல. கடந்த ஏழு ஆண்டுகளாக வெளிவந்துள்ள சகல இதழ்களையும் இக் கட்டுரை எழுதுவதற்கு முன்பாக ஆறாமரப் புரட்டிப் பார்த்தேன்.

அட்டைப்படமாகப் போட்டுக் கௌரவிக்கப் பட்டுள்ள அநேக கலைஞர்கள் எனது அரசியல் கருத்துக்களுக்கு முரண்பட்டவர்கள். இருந்தும் அவர்கள் கௌரவிக்கத்தக்க கலைஞர்கள். மல்லிகை தனது கடமையைத் துணிச்சலாகச் செய்துள்ளது.

இத்தனை கலைஞர்களை — பல வேறு கருத்துக்களைக் கொண்ட நமது நாட்டுக் கலைஞர்களை — தனது அட்டையில் போட்ட ஒரேயொரு சஞ்சிகை மல்லிகையைத் தவிர வேறெதுவுமில்லை என நியாய பூர்வமாகப் பெருமிதம்கொள்ள முடியும். ஆனால் அதுவல்ல நமது நோக்கம்; நமது ஜனநாயகக் கடமையைச் செய்துள்ளோம் என்ற மனத்திருப்தி ஒன்றே போதும் எமக்கு.

தமது கதையோ கட்டுரையோ கவிதையோ மல்லிகையில் பிரசுரிக்கப் படவில்லை என்ற வெப்பிசாரத்தால் குற்றம் குறை சொல்லும் ஒரு சாராரி வெந்து கொண்டிருக்க

கின்றார்கள் என்ற உண்மையும் எனக்குத் தெரியாததல்ல!

நான் என்ன செய்வது? தரமற்றவையைத் துணிந்து நிராகரிக்கின்றேன். மற்றவற்றைப் போடலாம் என்றால் எத்தனையென்று போடுவது? மாத இதழ், ஓர் ஆண்டில் 80 — 90 விஷயங்களைத்தான் போடலாம். மற்றவற்றை என்ன செய்வது? இது ஒரு பெரிய பிரச்சினை.

இந்த நெருக்கடிகளுக்குள்ளும் ஆசிரியன் என்கின்ற முறையில் பரம திருப்திப்பட முடிகிறது.

மூன்று நாட்களாக ஏற்பட்டிருந்த மன உளைச்சலை இலக்கிய ஆத்மப் பரிசோதனையாக ஆக்கி என்னை நானே கேள்வித்தீயில் புடம்போட்டு எடுத்துக் கொண்டேன்.

இருந்தும் நெஞ்சின் எங்கோ ஒரு மூலையில் திருப்தியற்ற மனக்குரல் எதிரொலிக்கத்தான் செய்தது.

ரெயிலிலும் டாக்ஸியிலும் பஸ்ஸிலும் ஸைக்கிளிலும் நடையாகவும், இத்தனை சிரமங்களை வலிந்து விலைக்கு வாங்கிக் கடந்த ஏழு ஆண்டுகளாக அலைநிலைந்து நோயைக் கூட விலை கொடுத்து வாங்கிக் கட்டிக் கொள்கின்றேனே, இதற்குப் பிரதிப் பிரயோசனமென்ன?

ஒன்றுமேயில்லை!

அப்படியானால் எதற்காக இத்தனை சிரமப்படவேண்டும்?

இப்படிச் சிரமப்படாமல் என்னால் இருக்க முடியவில்லையே வாய்க்கு வந்தபடி குற்றஞ்சாட்டுகிறார்களே இக் குற்றச் சாட்டுகளில் உண்மை எந்தளவு உண்டு?

காந்திஜி சாயங்காலங்களில் உலாவப் போவார். போகும் போது தமது பேரக் குழந்தைகளையும் அழைப்பார். நடக்கும் சிரமத்தைக் குறைப்பதற்காக அந்த இரு யுவதிகளின் தோள்களிலும் கைகளைப் போட்டுக் கொண்டு நடப்பார்.

இதைப் படமெடுத்து அப் பொழுது கராய்ச்சியிலிருந்து வெளிவந்த 'டான்' என்னும் பத்திரிகை மிக மட்டரகமாகப் பாலியல் தலைப்பிட்டுப் பிரசுரித்திருந்தது. இதைக் காந்திஜியின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தார்கள். காந்திஜி சிரித்துவிட்டுப் பேசாமல் இருந்து விட்டாராம்!

பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட ஒவ்வொரு மனிதனைப் பற்றியும் எதிரிகள் இப்படியான அவதூறுகளை அள்ளிச் சொரிவது வழக்கம். நமது மனம், செயல் உயர்ந்ததாக இருந்தால் 'பூமரங்' என்ற ஆயுதத்தைப் போல, அவதூறு ஏவி விட்டவர்களையே திரும்பித் தாக்கிவிடும்.

காய்ச்சல் ஓயும் பாடாகக் காணவில்லை. நாளுக்கு நாள் பலவீனம் உடலை வாட்டுகின்றது. ஊருக்குப் போய்விடுவது தான் புத்திசலித்தனம் என நண்பர்கள் சொன்னார்கள்.

வெசாக் லீவு: 'உறங்கல் இருக்கை ஆசனத்திற்கு டிக்கட் எடுக்க இரண்டு நாட்கள் ஆட்களைவிட்டு முயன்றேன். கிடைக்கவில்லை.'

கடைசி நாள். எனது நண்பன் நற்குணம் என்பவர் இருக்கையைப் பதிவு செய்து தருவதாகச் சொல்லிப் போனார். எப்படியோ சிரமப்பட்டு டிக்கட் எடுத்து இருக்கையைப் பதிவு செய்ய முற்பட்டார். பதிவு செய்பவர் பிரயாணியின் பெயர் முகவரியை விசாரித்தார். நண்பர் எனது பெயரைச் சொன்னாராம். உடனே துள்ளியெழுந்து 'ஓ! அந்தஎழுத்தாளரா? அவசியம் நல்ல இடமாகப் பார்த்து ஒதுக்கிக் கொடுக்க வேண்டும்' என உற்சாகத்துடன் எனது நண்பருக்குச் சொல்லிவிட்டுப் பதிவுப் பகுதியில் இருந்த சிங்கள நண்பருக்கு என்னைப் பற்றி ஒரு பெரிய புராணமே பாடி முடித்தாராம்!

எனது மனதில் எங்கோ ஒரு மூலையில் நெருடிக் கொண்டிருந்த விரக்தி உணர்வு இதைக் கேட்டதும் முற்று முழுதாக மனதைவிட்டகன்றது.

எனது பிரயாண வரலாற்றிலேயே அன்றுதான் நான் மிக மிக நிம்மதியாகப் பிரயாணம் செய்தேன். ★

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் மூன்று தசாப்தங்களில்—சமுதாயப் பார்வையுடன் பாடிய முற்போக்குக் கவிதாகத் திகழ்ந்தவர் பாவலர் தெ. அ. துரையாப்பாபிள்ளை அவர்கள். ஜூன் மாதம் 22, 23, 24-ம் திகதிகளில் பாவலர் அவர்களின் நூற்றாண்டு விழா தெல்லிப்பழை மகாஜனாக் கல்லூரியில் சிறப்பாக நடைபெறும். இலக்கிய கர்த்தாக்களும் பல்கலைக் கழக பேராசிரியர்களும் விழாவிற் கலந்துகொள்வார்கள்.

— விழாக்குழுவினர்

அலுமினியம், செம்பு, பித்தளைப் பாத்திரங்கள்
உற்பத்தி செய்பவர்கள்

தங்கம், வெள்ளி, குரோமியம் முதலியவற்றிற்கு
முலாம் பூசுபவர்கள்

யாழ் மெற்றல் இன்டஸ்ரீஸ்

250-254, கே. கே. எஸ். வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

கொழும்புக்கிளை:- 63, பாங்ஸால் ஸ்டீட், கொழும்பு-11.

தொலைபேசி 26150

60. கஸ்தூரியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம் முகவரியில் வசிப்பவரும், ஆதிரியரும் வெளியிடுபவருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்காக மல்லிகை சாதனங் களுடன் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீலங்கா அச்சகத்தில் அச்சிடப்பெற்றது.